

ADVENT SZEMLE

2025. FEBRUÁR: VAN BÉKESSÉG A VIHARBAN + AZ IMÁDSÁG
MEGHALLGATÁSÁNAK AKADÁLYAI + KEDVENC TEOLÓGUSOM,
ELLEN WHITE + A MESSIÁS-KOMPLEXUS + AZ ADVENTIZMUS
A BIBLIAI TÖKÉLETESÉG ÉS AZ EMBERI PERFEKCIONIZMUS
KÖZÖTT + AZ ÉHEZŐNEK MEGSZEDŐ KENYEREDET!

HAVONTA MEGJELENŐ TÁJÉKOZTATÓ ÉS GONDOLATÉBRESZTŐ FOLYÓIRAT A KRISZTUS VISSZAJÖVETELÉT VÁROKNAK

TAPASZTALJUK MEG A HIT EREJÉT!

SZÁMODRA IS VAN HELY ISTEN HITHŰSEINEK OSZLOPCSARNOKÁBAN

„Íme, Én hamar eljövök...”

Küldetésünk, hogy Urunkat, Jézus Krisztust dicsőítsük határtalan szeretete bizonyítékainak ismertetésével. Célunk az, hogy cikkeink és híreink által olvasóink jobban megismerjék a Megváltót, és reménykedve várják közeli eljövételét.

A Krisztus és Sátán közt dúló nagy küzdelem évezredek óta tart, *Az apostolok története* c. könyv pedig ennek az egyetemes harcnak egy rövid időszakát – a kereszténység születésének körülményeit – tárja fel az olvasó előtt, akinek ily módon alkalmá nyílik megismerni és átélni az ősegyház jelentőségteljes eseményeit.

Az Újtestamentum Apostolok cselekedetei c. könyve által felfedett igazságokra alapozva, e jelen kötet nemcsak történelmi adatokat sorakoztat fel, hanem bevezet a keresztény szolgálatra elkötelezett élet tanulságaiba, és bemutatja az olvasó számára, milyen csodálatos változást idézhet elő az ember jellemében a Szentlélek, akit Jézus a halála és feltámadása előtt megígért a tanítványainak és minden hűséges követőjének.

evs
editura viață și sănătate

2025. FEBRUÁR. A Romániai Hetednap Adventista Egyház hitnevelő és tájékoztató havilapja.
Megjelenik havonta az Unióbizottság irányításával.

Igazgató Balla Loránd; A magyar kiadás koordinátora Szász Ernő; Tanácsadók Aurel Neațu, Georgel Pîrlitu, Emil Jigău, Mihai Maur, Tiberiu Nica, Robert Mandache, George Sbirnea, Ștefan Tomoiagă, Gabriel Ban; Különleges munkatársak Eugen Chirilănu, Dragoș Mușat, Gelu Poenariu, Daniel Brînzan, Marius Andrei; Fordította Bartha Sándor; Szerkesztő Zakariás Loránd; Tördelés Szöcs Erzsébet; Levelezési cím Curierul Adventist (Adventszemle), str. Cuza Vodă, nr. 12, Cluj-Napoca, jud. Cluj, cod 400 107; Tel. 0756-059330; E-mail adventszemle@adventist.ro; Website www.curieruladventist.ro; Nyomtatás Tipografia Viață și Sănătate, Șos. Cernica, nr. 101, Pantelimon, jud. Ilfov; Tel. 021/323 00 20, Fax 021/323 00 40

ISSN 1842 - 3361

TANULMÁNYOZZÁTOK A JELENÉSEK KÖNYVÉT!

Tisztelt hittársaim!

Ritkán van alkalmam ilyen jó könyvet bemutatnom nektek a Jelenésekről és az Úr Jézus Krisztus második eljövételéről, mint most! Szívből ajánlom Orbán Béla nyugalmazott lelkipásztornak, az Adventista Teológia egykori dogmatikatanárának művét.

Elég, ha csupán néhány oldalt olvasol el a könyvből, máris felismered Orbán lelkipásztor stílusát. Azok számára, akiknek tanára volt a lelkész-képzőben, e könyv elolvasása egy kedves és alaposan felkészült tanárnak, az igazi hit férfiának ábrázatát eleveníti meg, aki több száz lelkész tanításában vett részt.

A *Cu Isus până la sfârșitul Apocalipsei* („Jézussal az apokalipszis végéig”, csak román nyelven, Viața și Sănătate Kiadó, szerk. megj.) című, 325 oldalas kötet rendkívül értékes, mivel vitathatatlan, Bibliából vett érvek felsorakoztatásával, klasszikus adventista stílusban magyarázza a végidei próféciákat.

Elragadó a szerző logikája. Hadd említsek egy példát e tekintetben! Jelenések 16. fejezetének hét csapásáról ekképpen fogalmaz: „Ha a bűnök valóságosak, milyenek lesznek a következményei? Jelképesek csupán? Az emberek – élükön Luciferrel – felláztak Isten ellen, üldözték Jézus Krisztus követőit, és végül minden gonoszságon túl, amit elkövettek ellenük, mindössze szimbolikus ítélettel és büntetésekkel kell számolniuk... A valóságos üldözők csupán jelképes büntetésben részesüljenek? A kegyelem valóságos, Jézus a valóságban öltött testet a világunkban, meghozta nagy áldozatát, és a történelem is igazolja megváltási tervének valós voltát, ehhez képest viszont az isteni igazságosság pusztán jelképes módon nyilvánulna meg? Valóságos kegyelem, de szimbolikus igazságszolgáltatás?”

A könyv tartalomjegyzéke rendszerességről árulkodik, a mű közösségünk kedvenc témáit dolgozza fel. Jobban megértjük a tengerből és a földből feljövő fenevad azonosságát, azt, hogy kik alkotják az örök evangélium népét, és hogy mit jelképez a nagy Babilon. „A végső események sorrendje” című fejezet például tizenkét mérföldkőnek számító eseményt említ meg az eszkatológiai időrendben.

A könyvben nincs bibliográfiai jegyzék, mivel a mű a szerző egy tizenöt évvel ezelőtti atlantai evangelizációs sorozatának az átírata, ellenben kijelenthetem, hogy e tekintetben hasonlít a Bibliára, elsődleges forrására, amelyből életerejét nyeri. A könyv a Szentírás segítségével egyszerűen, ugyanakkor mélyre hatoló módon értelmezi az apokaliptikus kijelentéseket.

„Arra kérek, hogy tanulmányozzátok a Jelenéseket, ezt az egyetemes könyvet!”, írja a szerző. Használjátok ezt az új, csodálatos és világosságot teremtő eszközt! Ajánlom a könyvet minden honfitársamnak, hogy békében élhessen Jézussal egészen az apokalipszis végéig! ■

Aurel Neațu, a Romániai Unió elnöke

TARTALOM

- 3 Az elnök üzenete**
Aurel Neațu
Tanulmányozzátok a Jelenések könyvét!
- 4 Egészséges élet**
Peter N. Landless; Zeno L. Charles-Marcel
A kapcsolatok és az életmód
- 5 Adventista Médiaközpont**
Adina Anastase
Van békeesség a viharban
- 7 Lelkiség**
Dr. Kovács Árpád
Az imádság meghallgatásának akadályai
- 9 Profétaság Lelke**
Shawn Brace
Kedvenc teológusom, Ellen White
- 12 Perspektívák**
Dr. Daniel Nițulescu
A Messiás-komplexus
- 17 Elmélkedés**
Dr. Ștefan Radu
Emeljétek föl a magasba szereiteket!
- 18 Teológia**
Dan-Adrian Petre
Az adventizmus a bibliai tökéletesség és az emberi perfekcionizmus között (II)
- 22 Misszió**
Artur Stele
Végezzünk világszéles missziómunkát!
- 24 Bibliaszövegek és jelentésük**
Gabriel Ișvan
Mi a helyes, ha Jézus Krisztus vagy a Szentháromság nevében keresztelünk?
- 26 Lelkiség**
Mark Finley
Tapasztaljuk meg a hit erejét!
- 28 Lelkiség**
Forray Lázár
Az éhezőknek megszegd kenyeredet!
- 31 Gyermekek oldala**
Alina Chirileanu
A Tízparancsolat

A KAPCSOLATOK ÉS AZ ÉLETMÓD

**A SZERETET
UGYANOLYAN
LÉNYEGES
AZ EMBER FEJ-
LŐDÉSE SZEM-
PONTJÁBÓL, MINT
A VITAMINOK,
AZ ÁSVÁNYOK
ÉS A FEHÉRJÉK.**

A vegetáriánus (növényi alapú), kiegyensúlyozott étrend az adventista egészségügyi üzenet fontos eleme, viszont nem az egyedüli, noha kimagaslik a pozitív életmódbeli szokások közül – valószínűleg azért, mert az általunk fogyasztott táplálék látható és lemérhető. Ez a tény azonban heves vitákat, sőt nézetellentéteket szül. Valósággal feláldozzuk az egészséges étrenddel kapcsolatos szokások határozottan jótékony hatásait, amennyiben hagyjuk, hogy az étrenddel kapcsolatos csatározások széthúzást idézzenek elő sorinkban.

Az egészség terén a hangsúlyt a pozitív kapcsolatokra és a kapcsolatokban rejlő szociális támogatásra kell helyezni. Abraham Maslow az 1950-es évek elején javasolta az emberi szükségletek rangsorolását, hangsúlyozva, hogy a szeretet ugyanolyan lényeges az ember fejlődése szempontjából, mint a vitaminok, az ásványok és a fehérjék. A 2022-es évtől kezdődően világszéles egyházunk különleges figyelmet fordít a kapcsolatok egészségre gyakorolt jótékony hatásaira. A kezdeményezés során a Generál Konferencia Egészségügyi Osztálya megalkotta a CELEBRATIONS¹ mozaikszót, ami a következő (angol) kifejezéseket tartalmazza: döntések, testmozgás, folyadékok, környezet, hit, pihenés, levegő, mértékletesség, becsületesség, derűlátás, táplálkozás, szociális támogatás.² Megfigyelhető, hogy a szociális támogatás is a létfontosságú tényezők közé sorolt elem.

Az idők során a társadalomkutatók körében is egyre több szó esett a pozitív társas kapcsolatok jótékony hatásairól. De nem csak ők, hanem a rákkutatók is bebizonyították, hogy a meggyógyult emlőrákos hölgyek kevésbé hajlamosak a betegség kiújulására, amennyiben a család és a barátok hathatós támogatásában részesülnek. Járványügyi, pszichológiai, szociológiai és egészségügyi tanulmányok is megerősítik a feltevést, miszerint a kapcsolatok a szívbetegségek kompenzálása esetében is rendkívül fontosak. Az életmódkutatás jeles személyiségei³ ugyancsak hangsúlyozzák a szeretet (kapcsolattartás) gyógyhatásait, illetve egészséggerősítő hatását.

Az egészséges kapcsolatok alapvető fontossággal bírnak különösen a fiatalok rugalmasságának, tűrőképességének kialakulásában, ami elősegíti a szervezet megfelelő működését az élet jelentősebb stresszhelyzeteiben. Ezt a célt szolgálja egyházunk Youth Alive⁴ elnevezésű kezdeményezése is, amely arra bátorítja a fiatalokat, hogy éljenek egészséges, ártalmas tényezőktől mentes életet. A stressztűrőképesség fejlesztéséért felelős tényezőnek számít a legalább egy fontos személlyel ápoltság szoros kapcsolat (szülő – gyermek; diák – tanár; férj – feleség).

Az Istennel ápoltság szoros, erős adó kapcsolat hozzásegít mély emberi kapcsolatok kialakításához. Ellen White arra bátorít, hogy miközben eleget teszünk a nagy küldetésparancsnak, és hirdetjük az evangéliumot a világban, Jézus példáját követve megtanulunk kapcsolatokat gyógyítani és építeni: „Ha megaláznánk magunkat Isten előtt, és szeretetteljesek, előzékenyek, gyöngédek és szánakozók lennénk, százan térnének meg az igazsághoz ott, ahol most csak egy.”⁵

A szoros, szeretetteljes kapcsolatok Üdvözlőtónkkal ápoltság barátságunk bizonyítékai. A Jézus szavai is ezt bizonyítják: „Erről ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha egymást szeretni fogjátok” (Jn 13:35). Így teljes mértékben örülni fogunk az életnek! ■

1. Az angol mozaikszó betűi a következő kifejezéseket tartalmazzák: Choices, Exercise, Liquids, Environment, Belief, Rest, Air, Temperance, Integrity, Optimism, Nutrition, Social Support.

2. Celebrations – Adventist Health Ministries

3. <https://lifestylemedicine.org/overview/>

4. youthaliveportal.org/en

5. Ellen G. White: *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 9. köt., 189. o.

Peter N. Landless, a nukleáris kardiológia szakorvosa, a Generál Konferencia Egészségügyi Osztályának igazgatója

Zeno L. Charles-Marcel, belgyógyász, a Generál Konferencia Egészségügyi Osztályának aligazgatója

VAN BÉKESSÉG A VIHARBAN

Hírszerkesztőként az egyik legnagyobb kihívás, amivel hetente szembesülök az, hogy gondosan ki kell válogatnom azokat a pozitív híreket, amelyeket érdemes megosztani a hallgatóinkkal. Minden hét alapos információszűréssel telik, és azt a kihívást helyezi elé, hogy sosem szabad elszakadnunk a körülöttünk zajló eseményektől. Ez azonban némelykor vegyes érzelmeket válthat ki az emberben. Már a hírek címei is, amelyekkel naponta szembesülök, különféle érzéseket ébresztenek bennem. Sokszor sokkolóak és félelmet keltenek (nem ritkán mélységes szomorúságot), és csak ritkán töltenek el örömmel. Nem könnyű folyamatosan negatív hírekkel szembesülni, és ezzel egy időben megőrizni a belső egyensúlyt és a lelki nyugalmat.

Nem meglepő tehát, hogy ilyen körülmények között egyre több ember küzd a szorongással és a depresszióval. Mi is az a szorongás, amiről oly sokat hallunk az utóbbi években? A szorongás fokozott, elhúzódó, minden napjainkat teljesen átítató aggodalom. Tüneteikhez tartozik a pánikroham, a félelem kiváltotta különböző fizikai reakciók és a bizonyos helyzetek elkerülésére tett próbálkozások. Másfelől a depresszió egyféle hangulatzavar, amit a naponkénti funkcionális rendellenességgel, szomorúsággal, félelemmel, büntudattal, érzéketlenséggel vagy érdektelenséggel társuló, súlyos egészségi állapotra adott rövidtávú érzelmi reakciók jellemeznek. A depressz-

zió tüneteikhez tartozik továbbá az állandó fáradékonyság, rossz közérzet, fej- és izomfájdalmak, emésztőszervi panaszok, alvászavar, étvágytalanság és jelentős súlycsökkenés vagy elhízás. Világszinten a depresszió a legjelentősebb fogyaték- okozó betegség.

A PwC (PricewaterhouseCoopers) által a koronavírus-járvány alatt végzett világszintű közvélemény-kutatás során megkérdezettek közel 36%-a számolt be szorongásos vagy depressziós tünetekről. Leginkább a Z-generációhoz (42%), illetve a millenáriusok nemzedékéhez (43%) tartozó személyek érintettek, ami a társadalmi elszigetelődésnek és a gazdasági bizonytalanságnak a mentális egészségre gyakorolt hatására hívja fel a figyelmet.¹

Romániában a 2022-es év folyamán a mentális zavarok előfordulási aránya enyhén magasabb volt 2021-hez képest, elérve a 100 000 főre eső 1244,2 esetszámot. Ugyanakkor 237 016 új mentális zavaros esetet regisztráltak, ami immár az összes jegyzett egészségügyi probléma 1,7%-át teszi ki.²

**JÉZUS A
REMÉNYSÉGÜNK
ADINA
ANASTASE**

**A LELKI BÉKE MEGTÁ-
LÁSÁNAK EGYETLEN
MÓDJA, HA TUDATO-
SAN ELTÁVOLODUNK
AZ AGGODALMAKTÓL,
ÉS A MEGOLDÁSOKRA
ÉS A REMÉNYSÉGRE
ÖSSZPONTOSÍTUNK.**

A világvárvány idején az Egyesült Államokban végzett tanulmányok kimutatták, hogy a korábbi 22%-ról 25%-ra emelkedett a pszichológiai tanácsadást és pszichiátriai kezelést igénylők aránya. A legebesebbek a fiatalok, illetve az alacsony képzettségű személyek.³

Az említett külső faktorokon kívül van még egy másik fontos tényező, amely szinte felfoghatatlan hatással bír, s amit a pandémia idején „szociális távolságtartás”-nak nevezünk. A sors iróniája, hogy ha csupán a világvárvány idején létezett volna ez a távolságtartás, akkor jelen pillanatban az emberek sokkal boldogabbak és nyugodtabbak lennének, és csak egészséges kapcsolatoknak örvendhetnének. Sajnos azonban a magány az emberiség zöme számára mindennapos realitásnak tekinthető. Az Országos Statisztikai Hivatal adatai szerint 2023-ban Romániában közel 23 000 (azaz: 1000 főre eső 1,4) válást jegyeztek, ami

a 2022-es 1000 főre eső 1,6 váláshoz viszonyítva csökkenő tendenciát mutat. Az előrejelzések szerint **világszinten a házasságok 30–50%-a végződik válással.** Az aránykülönbség a világ különböző régiói közötti kulturális, gazdasági és törvényalkotási különbségeknek tudható be.

Ezek a statisztikák azt mutatják, hogy sajnos már a család sem jelenti minden ember számára azt az érzelmi menedéket, reális partneri szövetséget és erős polgári intézményt, amit Isten a teremteskor eltervezett az ember számára.

A kihívásokkal – járványokkal, háborúkkal, gazdasági bizonytalansággal – teli

világban mit tehetünk mentális egészségünk megőrzése érdekében? A tanulmányok azt a következtetést sugallják, hogy a mentális egészség **kulcsa a pozitív szokások gyakorlása.** A szorongással és depresszióval küzdő személyek gyakran táplálnak negatív gondolatokat, ezzel szemben a pozitív gondolkodás a béke és az öröm helyévé varázsolhatja az elmét.

A **lelki kapcsolódás** a nyugodt elme erőteljes erőforrásává válhat. Rendelkezésünkre áll Jézus példája, aki nyugodtan aludt a tomboló viharban, a tanítványok kiáltásaira és zavarodottságára pedig dorgálással válaszolt: „Mit féltetek, óh, kicsinyhitűek?” (Mt 8:26). Miért is féltetek? Azért, mert nem ismerték az Ő hatalmát.

A Bibliából Isten felfoghatatlan hatalmáról tanulhatunk. „Semmi felől ne aggódjatok, hanem imádságotok-

ban és könyörgéseitekben minden alkalommal hálaadással tárjátok fel kívánságaitokat az Isten előtt. És az Istennek békessége, mely minden értelmet felül halad, meg fogja őrizni szíveiteket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban” (Fil 4:6-7).

Az ima és a mennyei erőforráshoz való kapcsolódás megnyugvást és békét eredményezhet, ahogy meg van írva: „Jöjjetek én hozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterheltettetek, és én megnyugosztalak titeket” (Mt 11:28); „E világon nyomorúságotok lesz; de bízattok: én meggyőztem a világot” (Jn 16:33). Ha nem felejtjük el, hogy ez a világ egyszer elmúlik, és hogy az örökkévalóság reménysége a rendelkezésünkre áll, akkor csökkenni fog a szorongásunk. A Krisztus győzelmébe vetett bizalom ad bátorságot tovább haladnunk: „Akkor segítségre hívtok engem, és elmentek és imádtok engem, és meghallgatlak titeket. És kerestek engem és megtaláltok, mert teljes szívetekből kerestek engem” (Jer 29:12-13). „És amit könyörgéseitekben kértetek, mindazt meg is kaptátok, ha hisztetek” (Mt 21:22).

Következésképpen, meg kell értenünk, hogy a szorongás és a depresszió a mai társadalom legnagyobb kihívásai közé tartozik, amelyeket a felgyorsult életvitel, a negatív hírek és a világszintű események, valamint az egyre inkább terjedő magány jelensége táplál. Noha ezek a problémák emberek millióit érintik, mégsem leküzdhetetlenek. A pozitív szokások elsajátítása, a támogatói erőforrásokhoz való kapcsolódás – legyen szó személyes-, szakmai- vagy lelki támogatókról –, valamint a mentális egészségre szakosodott erőforrásokhoz való hozzáférés fontos szerepet játszhat ezeknek az állapotoknak a leküzdésében.

Itt az ideje elkezdni prioritásként kezelni a családjainkat! Tárjuk ki otthonaink ajtaját embertársaink előtt, hogy minden lélek megtalálja az otthon melegségét és élete értelmét!

Apró, de kitartó lépésekkel – mint a pozitív gondolkodás, a közösségi támogatás és a lelki erőforrásokhoz való hozzáférés – hozzájárulhatunk a kiegyensúlyozott életvitel kialakításához. A Filippibeliekhez írt levélben található idézet is arra emlékeztet, hogy a lelki béke megtalálásának egyetlen módja, ha tudatosan eltávolodunk az aggodalmaktól, és a megoldásokra és a reménységre összpontosítunk. **Jézus a mi reménységünk.** ■

1. www.pwc.ro/ro/media/comunicate-de-presa-2021/pwc--peste-o-treime-din-oameni--afectati-de-anxietate-i-depresie-.html

2. <https://dspbn.bistrita.ro/wp-content/uploads/Analiza-de-situatie-Sanatare-mintala-15.01.2024.pdf>

3. <https://www.revistagalenus.ro/practica-medicala/depresia-si-anxietatea-in-contextul-pandemiei-decovid-19/>

AZ IMÁDSÁG MEGHALLGATÁSÁNAK AKADÁLYAI

Az imádkozás hatékonysága és akadályai mindig is központi szerepet játszottak a vallásos életben. Az imádság nem csupán spirituális gyakorlat, hanem mélyreható pszichológiai és érzelmi tevékenység is, amely számos előnnyel járhat. Mint minden tevékenység azonban, az imádkozás is szembesülhet akadályokkal, amelyek gátolhatják a teljesedését. Az alábbiakban megvizsgáljuk az imádkozás hatékonyságának különböző megnyilvánulási formáit, valamint azokat az akadályokat, amelyekkel imaéletünk során szembesülhetünk.

Ha szerződésről lenne szó, azt mondhatnánk, hogy most következik az apró betűs rész. Olyan részletek ezek, amelyek nem annyira kellemesek, vonzóak, teljesítésük elmulasztása pedig súlyos következményekkel járhat, akár a „megállapodásban” foglaltakat is érvényteleníthetik.

Ami az imádkozás meghallgatásának „szerződését” illeti, jobbnál jobb ajánlatokban, vonzó előterjesztésekben bővelkedik, de ugyanúgy, mint minden megállapodás esetében, elvárások, feltételek is kapcsolódnak hozzá. Például csábítóan szól Jézus következő ígérete: „Kérjétek, és adatik nektek, keressetek, és találtok, zörgessetek, és megnyitattik nektek” (Mt 7:7). A következő kijelentés még ékebben hangzik: „Ha megmaradtok énbennem, és beszédeim megmaradnak tibennetek, akkor bármit akartok, kérjétek, és megadatik nektek” (Jn 15:7). Hihetetlen: bármit kérhetünk, és megkapjuk azt! Mesébe illő ajánlat! Igen ám, de az ige első fele egy feltételt is tartalmaz, ami fölött a legtöbben átsiklanak: „Ha megmaradtok énbennem, és beszédeim megmaradnak tiben-

netek...” Olyan feltétel ez, ami nélkül nem teljesülhet a jézusi ígéret.

Lehet, hogy egyesek idegenkednek attól, hogy az imádkozás kapcsán az eredményességnek is figyelmet szenteljenek, de az ima és a hatékonyság egymástól korántsem idegen fogalmak. Gyakorlati megközelítésből nézve, ha az imádkozás nem volna eredményes – ha Isten nem hallgatná meg a kéréseket –, lehet, hogy nem sokan gyakorolnák. Ezt az „ima erejének”¹ is nevezik. A fohász hatékonyságának gondolata nem új keletű, már a Biblia lapjain megfogalmazódott:

„Hívj segítségül engem a nyomorúság idején! Én megszabadítalak, és te dicsőítesz engem” (Zsolt 50:15).

„Ha segítségül hívtok, és állhatatosan imádkoztok hozzám, akkor meghallgatlak benne-tek” (Jer 29:12).

„Szám hozzá kiáltott, nyelvem őt magasztalta. Ha álnok szándék lett volna szívemben, nem hallgatott volna meg az Úr. De Isten meghallgatott, figyelt imádságom szavára” (Zsolt 66:17-19).

„Menj vissza, és mondd meg Ezékiásnak, népem fejedelmének: Így szól az Úr, atyádnak, Dávidnak Istene: Meghallgattam imádságodat, láttam, hogy könnyeztél. Én meggyógyítalak, három nap múlva már fölmehetsz az Úr házába” (2Kir 20:5).

„Valljátok meg azért egymásnak bűneiteket, és imádkozzatok egymásért, hogy meggyógyuljatok. Nagy az ereje az igaz ember buzgó könyörgésének” (Jak 5:16).

Az imádkozás hatékonyságának legalább két megnyilvánulási formája van. Az első a kimondottan transzcendentális forrásból származó változás, más szóval az ima meghallgatása. Ezek olyan megoldásokat jelentenek, amelyek minden kétséget kizáróan Isten közbelépései, mivelhogy emberi magyarázat nincs rájuk. Ez lehet egy csodaszerű gyógyulás, egy bizonyos helyzet megoldása, válasz különböző kérdésekre, stb. Az eredményesség második megnyilvánulási formája a fohászból mint emberi tevékenységből származó előnyöket foglalja magába. Mivel minden ima egyfajta pszichés² tevékenység is, mindenképpen számolnunk kell az emocionális, kognitív és

**AZ IMA
EREJE
KOVÁCS
ÁRPÁD**

**AZ IMÁDKOZÁS
HATÉKONYSÁGÁ-
NAK MEGÉRTÉSE
ÉS AZ AKADÁLYOK
FELISMERÉSE
SEGÍTHET BEN-
NÜNKET ABBAN,
HOGY MÉLYEBB
ÉS EREDMÉNYE-
SEBB KAPCSOLA-
TOT ALAKÍTSUNK
KI ISTENNEL.**

**„IGEN HASZNOS
AZ IGAZNAK
BUZGÓSÁGOS
KÖNYÖRGÉSE.”
(JAK 5:16)**

**AZ IMÁDSÁG
NEM CSUPÁN
VALLÁSOS KÖTE-
LESSÉG, HANEM
LEHETŐSÉG
ARRA, HOGY
LELKILEG ÉS
ÉRZELMIILEG IS
GAZDAGODJUNK.**

lelki értelemben vett hatásokkal, amelyek nem isteni eredetűek, hanem az imádkozás természetes velejárói. Ilyen például az úgynevezett katarzis-élmény, amely keretében az imádkozó egyszerűen elmeséli, elpanaszolja Istennek a problémáját, kiönti a lelkét, és ennek eredményeként megkönnyebbül. Olyan ez, mint egy „szelep”, amely által az őszinte imádkozó kiengedheti élete felgyülemlett feszültségeit. Egy másik példa az ember önmagával való találkozása. Amikor a bűnvalló Isten elé járul, önvizsgálatot tart és elemzi élete árnyoldalait, tulajdonképpen saját magával találkozik. A példák sorát folytathatnánk az elcsendesedésből származó lelki megnyugvással, a közbenjárás együttérzést fokozó hatásával, stb.

Ahol eredményekről vagy feltételekről beszélünk, ott mindenképpen akadályok is léteznek. Habár az imádkozás isteni eredetű, a bűnös környezet, amiben élünk, az emberi mulasztás vagy hanyagság, az isteni akarat más-sága és egyéb tényezők akadályokat gördítenek az ima teljese-
dése elé. Ezeket szeretnénk felsorolni a Biblia és az imádságirodalom alapján, anélkül hogy részletesen elemeznénk őket. Gondolkodjunk el ezek felett!

- A hit nélküli, gépies imádság (Mt 21:22; Jak 1:6)
- Az isteni akarat mássága. Az imádkozó kérése nem egyezik Isten akaratával. Két bibliai példa igazolja ezt: 1. Pál apostol háromszor könyörgött azért, hogy a „tes-tébe adott tövistől megszabaduljon” (2Kor 12:7), még-sen teljese-
dett a kérése. Cserébe azonban kegyelem-ből erőt nyert a megpróbáltatás elviselésére. 2. A Ge-csemáné-kertben gyötrődve maga Jézus is a keserű pohár elmúlását kérte, de volt ereje hozzátenni, hogy ne úgy legyen, ahogy Ő akarja, hanem ahogy az Atya (Mt 26:39). Isten nem teljesítette a kérését, mert más volt az Ő akarata.
- Az Isten nélküli vallás (az imádság igazi jelentőségét az Istennel való kapcsolat adja meg)
- A bűn (Zsolt 66:18; Zsid 1:9; Ézs 59:2; Jer 11:11; Ézs 1:15)
- A büszkeség (Jak 4:6)
- A megromlott emberi kapcsolatok (1Pt 3:7)
- A mindennapi élet tevékenységei (amelyek önmaguk-ban véve nem rosszak, viszont elvonnak az imádko-zás gyakorlásától)
- Az önzés (ha az imádkozó kizárólag önmaga öröme-re, szükségére gondolva áll Isten elé – Jak 4:3)
- A világiasság, az isteni elvek figyelmen kívül hagyása, valamint az isteni mércét figyelmen kívül hagyó élet-vitel
- A formalizmus, azaz a jó cselekedetek helyett a külső-leg megnyilvánuló kegyesség
- A túlzott lelkiismeretesség, amely morális és spiri-tuális téren alakul ki, és az imát gyötrődéssé alakítja,

a figyelmet pedig inkább az emberi gyarlóságra, nem pedig Isten dicsőségére tereli

- Az engedetlenség
- A meg nem bocsátás
- Isten szuverenitásának semmibevétele
- Oda nem szentelt akarat
- Az ábrándok. Ezek klasszikus formája: „Milyen szép is lenne, ha...?” vagy „Mennyire borzalmas lenne, ha...” kifejezések³
- A szórakozottság, az elkalandozó figyelem. Erre meg-oldásként Knapp-Fisher⁴ két módszert ajánl: az adott gondolat imába való beépítése, illetve a hangos imád-kozás. A fokozott összeszedettség érdekében azonban az imádkozónak kontrollálnia kell a külső körülmé-nyek alakulását is:
 - » A nagyobb koncentráció és a zavaró körülmények elhárítása végett ajánlott a szemek becsukása, a lá-tottak ugyanis elvonják a figyelmet.
 - » Akit a hangok is zavarnak, nem árt, ha a fülét is bedugja, elzárva magától a világ zaját.
 - » A figyelem lekötése céljából Buttrick⁵ az éneklést is ajánlja, valamint Isten Igéjének olvasását, fő-ként a himnuszokat, a figyelmet ugyanis nem le-hetséges hosszú ideig lekötöni.
 - » Ugyanebből az elgondolásból kifolyólag javasolja az ima alatti térdelést és a kezek összekulcsolását, hiszen bizonyos testhelyzetek képesek serkenteni a figyelmet. Ezek a gesztusok pszichológiai segít-séggként, ugyanakkor vallásos tapasztalatként is ajánlottak, mivel előnyt jelentenek a koncentrá-lás eléréseért folytatott küzdelemben és az istenimá-datban.

Nem kizárt, hogy Jézus ezeket a megfontolásokat ala-pul véve imádkozott oly nagy előszeretettel a természetben.

Az imádkozás hatékonyságának megértése és az aka-dályok felismerése segíthet bennünket abban, hogy mé-lyebb és eredményesebb kapcsolatot alakítsunk ki Isten-nel. Az imádság nem csupán vallásos kötelesség, hanem lehetőség arra, hogy lelkileg és érzelmileg is gazdagod-junk. Az akadályok legyőzése és a helyes hozzáállás ki-alakítása révén az imádkozás valódi erejét tapasztalhat-juk meg, amely nemcsak a saját életünkre, hanem a kö-rülöttünk élőkre is pozitív hatással lehet. ■

1. Magyar Katolikus Lexikon. V. kötet, 254.

2. Pszichés: lelki, lelki eredetű, lelki működésekkel kapcsolatos (Ba-logh Éva: Pszichológiai kislexikon. 259).

3. Ann and Barry Ulanov: *Primary Speech, A Psychology of Prayer*. 35.

4. George Knapp-Fisher: *Belief and Prayer*. 157.

5. George Buttrick: *Prayer*. 137–138.

KEDVENC TEOLÓGUSOM, ELLEN WHITE

Egy évvel azután, hogy végeztem az Andrews teológia szakán, részt kellett vennem a michigani Kalamazoo-ban egy gyakorlati evangelizációs képzésen, hogy kiegészítsem a tudásomat az egyetemi program követelményei által előírt további kompetenciákkal. Enélkül senki sem abszolválhatta a tanulmányait, én azonban egészen az utolsó év utáni periódusig halogattam a praktikan való részvételt.

Nagyon érdekes és instruktív tapasztalat volt, és egy bizonyos esemény különösen megmaradt bennem. Mindenikünket egy-egy asztalhoz osztottak be, ahol estéről estére ugyanazokkal a résztvevőkkel kellett foglalkoznunk. Megbarátkoztam egy idős hölggyel, aki rendszeresen jelen volt az előadásokon, és sokat beszélgettünk a bemutatott igazságok tartalma mentén.

Az elhangzottak java részével egyetértett, annak ellenére, hogy lutheránus környezetből jött, és éppen ez okozott némi gondot. Minden alka-

lommal, amikor új bibliai igazságról tanult, otthon azonnal leellenőrizte, hogy Luther mit írt az illető témáról, másnap pedig elmondta a csoportban, hogy az átvett teológiai kijelentés egyezik-e vagy sem a lutheri meglátással. Általában ha a reformátor egyetértett a szóban forgó tétellel, ő is egyetértett azzal. (Ez nem minden esetben volt így, „a halottak állapotának” adventista doktrínáját képtelen volt elfogadni, jöllehet Luther egyetértett vele.)

A teológusok befolyása

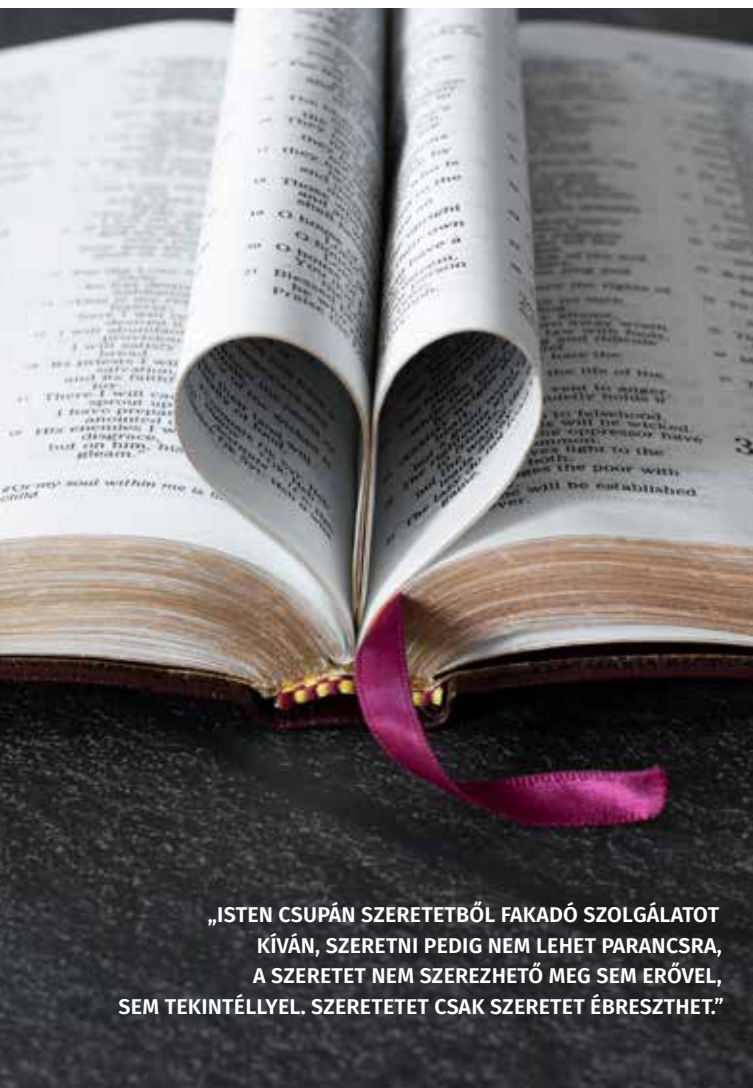
Sokat írhatnék erről a tapasztalatról. Ez volt az első alkalom, amikor igazán megértettem, milyen fokon befolyásolják a keresztényeket a nagy gondolkodók, hittudósok és teológiai rendszerek, illetve hogy milyen mértékben merítenek ezekből ihletet. Ezért nevezik magukat sokan lutheránusoknak,

A SZERETET TEOLÓGUSA SHAWN BRACE

AMIT ELLEN
WHITE ÍRÁSAI-
BAN ÉS TEOLÓ-
GIAI FEJTEGETÉ-
SEIBEN FELFE-
DEZTEM, SZEBB
ÉS SZERETETRE
ÖSSZPONTOSÍ-
TÓBB, MINT AZ,
AMIT BÁRMELY
MÁS KERESZ-
TÉNY SZERZŐ
ALKOTÁSÁBAN
OLVASTAM.

„ISTEN CSUPÁN SZERETETBŐL FAKADÓ SZOLGÁLATOT
KÍVÁN, SZERETNI PEDIG NEM LEHET PARANCSRA,
A SZERETET NEM SZEREZHETŐ MEG SEM ERŐVEL,
SEM TEKINTÉLLEL. SZERETETET CSAK SZERETET ÉBRESZTHET.”

kálvinistáknak, wesleyánusoknak. Különböző okok miatt kedvenc teológusuk prizmáján keresztül értelmezik a keresztény üzenetet.

Könnyen feltételezhetnénk, hogy ezek a személyek többre tartják kedvenc teológiai forrásaikat a Bibliánál, ami miatt szerintünk tévednek, velünk, adventistákkal ellentétben. Meggyőződéseim azonban, hogy kissé igazságtalanok vagyunk, amikor ilyen szinten általánosítunk, egyrészt azért, mert sok nem adventista keresztény komolyan veszi a Szentírás kijelentéseit, és Luthert, Kálvint és Wesleyt is a Biblia viszonylatában ítéli meg, másrészt pedig azért, mert figyelmen kívül hagyjuk, hogy bizonyos mértékben gyakran minket is befolyásolnak Biblián kívüli vélemények.

Ezen utolsó állítással kapcsolatban ki kell jelentenem: őszintén elismerem, hogy engem is jelentős

mértékben befolyásolt egy Szentíráson kívüli keresztény teológus. A neve Ellen White.

Nem prófétaként vagy hírnökként hivatkozom rá, hanem egész egyszerűen teológusként. El kell mondanom, hogy teológiám nagyrészt „White-i” hittudomány. Az Istenről alkotott látásom, illetve az, ahogy a Szentírást értelmezem, nagyon hasonlít ahhoz, amit Ellen White írásaiban olvastam, vagy ha úgy tetszik ahhoz, amit Ellen White írásaiból megértettem.

Aggasztó bizonyágtétel?

Egy ilyen vallomástétel két személytípus számára is félelmetesnek tűnhet. Elsősorban azon nem adventista keresztények számára, akik azt következtethetnék, hogy azért vagyok egy bizonyos felekezet tagja, mert a teológiám nagyrészt Biblián kívüli forrásból merítkezik. Szeretem azt hinni, hogy nem vagyok jobban elköteleződve Ellen White teológiája iránt, mint amennyire elkötelezett volt Luther Márton hittudománya iránt a gyakorlati szemináriumon részt vevő idős hölgy. De hadd közelítsem meg ezt a problémát egy másik szemszögből: sok olyan kálvinistával volt szerencsém találkozni, aki nehezen fogad el bármit, ami nem szerepel Kálvin teológiai írásaiban.

Remélem, hogy én nem így járok el a bibliai igazságok megítélésekor Ellen White viszonylatában, aki mindig a Biblia felé irányítja az olvasói figyelmét. Remélem ugyanakkor, hogy részem lehet abban az előjogban, hogy láthatom, mit akar mondani egy bizonyos témáról, és megengedem neki, hogy beszélgető partnerem legyen, amikor Istent kutatom a Szentírásban.

Másodszorban pedig a fentebb tett kijelentés azon adventista keresztények számára is aggasztó lehet, akik sértve érzik magukat, ha felróják nekik, hogy teológiájukat Ellen White befolyásolja, mivel megvezették őket tanácsai merev és legalista értelmezéseivel. Tökéletesen megértem őket. Őszintén elismerem, hogy prófétanőnk írásait sokszor úgy használták fel, hogy inkább romboltak velük, mint építettek. Ellen White gyakran a bűntudat és a szégyenérzet, nem pedig az áldás és a lelki ösztönzés forrása. Írásai több mint százezer oldalt tesznek ki, gyakorlatilag bármit „kihozhatunk” a soraiból.

Mindent egybevetve elmondhatom, hogy amit Ellen White írásaiban és teológiai fejtegetéseiben felfedeztem, szebb és szeretetre összpontosítóbb mindennél, amivel szinte bármely más teológus alkotásaiban az eddigiek során találkoztam. Természetesen, vannak olyan személyes hangvételű, célzott White-anyagok, amelyek közvetlenek és

természetükből adódóan problematikusak, viszont mindezeket végső soron Ellen White szélesebb teológiai szempontjai szerint kell értelmeznünk és a lehető leggyengédebben és a legkeresztényibb megközelítésben alkalmaznunk.

Isten szeretetének teológusa

Tény és való, hogy ha tárgyilagosan közelítjük meg a témát, és a teljes teológiai látásmódjára reflektálunk, kevés hittudományi gondolkodót ismerünk – főként XIX. századit –, aki versenyezhet Ellen White-tal Isten szeretetének bemutatásában. Ezen a téren semmiben sem tér el attól, ahogyan Isten szeretete Krisztusban megnyilatkozik számunkra.

Példaként említeném a *Pátriárkák és próféták* c. könyv – *A nagy küzdelem*-sorozat első kötetének – első bekezdéseit. Vizsgáljuk meg a „Miért engedte meg Isten a bűnt?” c. fejezet első mondatait!

„Az Isten szeretet (1Jn 4:16). Lénye, törvénye szeretet. Ez mindig így volt, és mindig is így lesz.»

A következő bekezdés ugyanezt a gondolatot folytatja:

„A teremő erő minden megnyilvánulása a végtelen szeretet egy-egy kifejeződése. Isten korlátlan uralma együtt jár az áldások teljességével, amelyet minden teremtetett lénynek felkínál.”

Két paragrafussal lejjebb pedig ezt olvassuk:

„A jó és a gonosz közötti küzdelem története – attól kezdve, hogy a mennyben elkezdődött, a lázadás végleges legyőzéséig és a bűn tökéletes kiirtásáig – szintén Isten változatlan szeretetéről tesz bizonyosságot.”

A következő oldalon pedig:

„Mivel Isten kormányzásának alapja a szeretet törvénye, az értelmes lények csak akkor lehetnek boldogok, ha tökéletes összhangban élnek a törvény, az igaz élet nagyszerű elveivel. Isten minden teremtményétől azt kívánja, hogy szeretetből szolgálja, amely szolgálat jellemének értékeléséből fakad. Nem örül a kikényszerített szolgálatnak. Ő mindenkinek szabad akaratot ad, hogy önként szolgálhassa Őt” (*Pátriárkák és próféták*, 34. o.).¹

És tovább sorolhatnánk a példákat Ellen White írásaiból. A *nagy küzdelem* sorozatban prófétanőnk folytatja a szeretet témájának magyarázatát, teológiai elmékedéseit az önmagát feláldozó Isten szeretetét jellemének kontextusába helyezi.

A *Jézus élete/A világ Világossága* c. könyvben megosztja velünk az isteni szeretetről valaha írt legszebb és legmélyebb vallomást. Az ember bűnbeesésének következményei kapcsán a következőket tárja fel előttünk:

„Isten félreismerése miatt sötétség borult a földre. Ahhoz, hogy e sötét árnyat eloszlassa a fény, és a világ visszatérhessen Istenhez, meg kell törni Sátán megtévesztő hatalmát. Ezt azonban kényszerrel nem lehet véghez vinni. Az erőszak alkalmazása ellentétes Isten kormányzásának elveivel. Isten csupán szeretetből fakadó szolgálatot kíván, szeretni pedig nem lehet parancsra, a szeretet nem szereshető meg sem erővel, sem tekintéllyel. Szeretetet csak szeretet ébreszthet.”²

Ez csupán néhány példa arra, hogy Ellen White teljes teológiai rendszere milyen mértékben alapszik Isten szeretetére. És hogy senki se kételkedjen abban, hogy figyelme homlokterében Isten szeretete áll, azon kívül, hogy a *Pátriárkák és próféták* c. könyvét az „Isten szeretet” mondattal kezdi, a monumentális ciklus utolsó kötetét, *A nagy küzdelem*et is ugyanezekkel a szavakkal zárja: „Isten a szeretet.”

A XIX. századi amerikai kereszténység kutatójaként őszintén, mindenféle fenntartás nélkül kijelenthetem, hogy Ellen White teológiai reflexiói nagyrészt egyediek voltak. Adventista lelkipásztorként pedig a XXI. század keresztény Amerikájában elmondhatom, hogy csak nagyon kevés olyan kortárs teológussal találkoztam, aki az isteni szeretet témájával foglalkozik, kivételt képeznek azok a hitudósok, akik Ellen White teológiai alapjaira építenek.

Újfent elismerem: írásai oly módon is felhasználhatók, hogy azokat a szeretettel ellentétesként értelmezzük. Azt is belátom, hogy nem minden mondata vagy bekezdése külön-külön értelmezhető Isten szeretetének bemutatásaként. Mindezek dacára azonban végtelenül hálás vagyok azért, ahogyan Ellen White teológusként a magam teológiáját befolyásolta, alakította. Ha Isten szeretetéről hallotok engem beszélni, az elsősorban Ellen White hatásának köszönhető. ■

¹ Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, 34. o.

² Ellen G. White: *Jézus élete*, 22. o.

A MESSIÁS-KOMPLEXUS

A Szentírás egyedül Nagy Círust, a pogány uralkodót nevezi az Úr felkentjének: „Így szól az Úr felkentjéhez, Círushoz” (Ézs 45:1). A felkentség mint tisztesség a masiach (messiás) héber szóból ered. Círus a történelmi krónikák leírásai alapján nemes, tisztességes jellemű ember volt, akinek nevéhez fűződik Jeruzsálem újjáépítése is. Vele ellentétben a paranoiában szenvedő Nabukodonozor, egészen a megaláztatásáig, a népek messiasának, a világ vitathatatlan urának képzelte magát.

Isten pátriárkákat, prófétákat, apostolokat és névteleket hívott el magasztos feladatai elvégzésére: „A világ bolondjait választotta ki magának az Isten, hogy megszegyenítse a bölcséket; és a világ erőtleneit választotta ki magának az Isten, hogy megszegyenítse az erőseket” (1Kor 1:27). Az Isten által elhívottak mindig elismerték annak érdemét, aki kihívta őket a sötétségből a világosságra (ld. 1Pt 2:9). Sosem maguknak tulajdonították az érdemet, hanem ellenkezőleg, elismerték, hogy „haszontalan szolgák, mert amit kötelesek *voltak* cselekedni, azt *cselekedték*” (Lk 17:10).

A Megváltó már 2000 évvel ezelőtt figyelmeztetett, hogy visszajövetelének egyik jele a hamis Krisztusok megjelenése lesz: „Mert hamis Krisztusok és hamis próféták támadnak, és nagy jeleket és csodákat tesznek, annyira, hogy elhitesseik, ha lehet, a választottakat is” (Mt 24:24).

A Messiás-komplexust másképpen szabadító-komplexusnak, Jeruzsálem-, a lovag-fehér-lovon- vagy hős-szindrómának is nevezik. Vannak, akik azt hiszik, hogy az Istenség rendelte őket a nehézségben vergődő világ megmentésére, lovagok, akik fehér lovon menetelnek a gondviselés nevében, és az a meggyőződés hajtja őket, hogy eleve el vannak rendelve egy ország vagy az egész világ megmentésére. Ezek a személyek a nagyság illúziójában szenvednek, vágnak a hatalomra és érdemeik elismerésére.

Legelőször Yair Bar El, a jeruzsálemi Kfar Shaul kórház zsidó pszichiátora azonosította ezt a tünetegyüttest. Olyan eseteknek lehetett a tanúja, amelyek a leggazdagabb képzelőerőt is túlszárnyalták: emberek fehér lepedőkbe csavarták magukat, hogy a Krisztus korabeli ruházatot utánozzák, és úgy járkáltak az utcán, bibliaszövegeket szavalva, zoltárokat és vallásos énekeket énekelve, kiáltozva, jövendöléseket téve. Ezek a megnyilatkozások a vallásos delírium megnyilvánulási formái.

A Messiás-komplexusban szenvedő személy rendíthetetlenül hisz dicsőséges rendeltetésében, meggyőződése, hogy Isten tévedhetetlen képességekkel áldotta meg. A Messiás-szindrómás beteg nem fogadja el, hogy tévedhet, akkor sem, ha cáfolhatatlan bizonyítékokkal szembesítik. Tüllép a társadalmi normákon, a közönséges halandók konvenciói nem korlátozzák.

A szabadító hős komplexusát egy pénzérmével is szemléltethetjük. Az érme egyik oldala a tehetetlen emberiség, amelynek sürgősen szüksége van egy messiási tulajdonságokkal rendelkező személy közbelépésére. Az érme másik oldala: tudatalattijában a hamis Messiás állandóan arra törekszik, hogy segítségre szoruló felebarátai energiájával és hízélgésével táplálja magát, hogy ily módon saját egzisztenciális ürességét töltsse ki.

A cionista messianizmus a prófécia és a pszichopatológia között

A tévedések csaló és igazságtalan módon a szentség számlájára írhatók. A cionista messianizmust a századok folyamán palástként öltötték magukra bizonyos karizmatikus személyek, akik mentális problémákkal küszködtek, és elferdítették a fogalom bibliai jelentését.

A Szmirnában született és Kabbalát tanult zsidó fiatalember, Mardokáj 1648-ban Messiásnak kiáltotta ki magát. Nevét Sabbatáj Cévre változtatta, és hirdette, hogy 1666-ban eljön az ítélet napja. Jóllehet elűzték Szmirnából, befolyásos és gazdag zsidók rokonszenvét nyerte el a Földközi-tenger térségében. Elköltözött Kairóba, majd Jeruzsálembe, ahol aszkéta életmódot folytatott, böjtölt, énekelt és édességet osztogatott a gyermekeknek. Magatartásából arra lehetett következtetni, hogy egy mániákus-depressziós ember volt, aki a rohamokban megnyilvánuló felfokozott önbizalom, eufória és depresszív melankólia között vergődött. Erről az egyensúlyát veszített magaviseletről tanúskodtak démoni, olykor obszcén erotikus gesztusai is.¹ A XVII. századot jellemző kabbalista messianisztikus forrongás közepette a jeruzsálemi rab-bik félreállították, működését betiltották. Mindez nem akadályozta meg az európai zsidóságot Amszterdamtól Konstantinápolyig abban, hogy várja a Messiás eljövételét.

Ezzel egy időben élt a mai Ukrajna területén egy Sára nevű zsidó kislány, aki a kozákok mézárálásai nyomán árván maradt. Parázna nőként élt, és arról álmodozott, hogy egy napon össze fog házasodni a Messiással. Amint Sabbatáj Cévi értesült az esetéről, feleségül vette a nőt, betöltvén ezzel a parancsolatot, amelyet az Úr Hóseásnak adott, miszerint ledér nőt vegyen feleségül. Együtt

bejárták Európa országait, ahol a zsidóság két táborra oszlott: a messiási páros rajongóira és a bennük kételkedőkre. 1666 végén Sabbatáj bement Konstantinápolyba, ahol Messiásnak kiáltotta ki magát. A szultán elrendelte a letartóztatását, és a következő visszautasíthatatlan ajánlatot tette a „zsidók királyának”: bizonyítsa be, hogy valóban ő a Messiás, és merjen nyílzápor elé állni, vagy pedig térjen át az iszlámra. Sabbatáj ez utóbbi mellett döntött, s választásával azonnal enyhülni kezdett a Messiás eljövetele körüli feszültség.² Ehhez hasonló esetek többször is előfordultak a történelem során.

A „Jeruzsálem-szindróma” vagy a „Jeruzsálem-láz”

Jeruzsálem varázsa Bonaparte Napóleont is rabul ejtette. Arról álmodozott, hogy az értelem és a vallás különös szimbiózisától ösztönözve bemegy Jeruzsálembe, és azon a helyen, ahol Krisztus szenvedett, elülteti a Szabadság Fáját (a „Szabadság, egyenlőség, testvériség” fáját). A Jeruzsálem ostroma alatt történt vérengzés után a francia katonák „vérző és aranyló” hullákon ülve pihentek. Ezt követően, a Jeruzsálemtől 40 kilométerre fekvő Ramlában Napoleon kiadta procionista kiáltványát.

Jóval korábban a történelemben, 800 karácsonyan, a pápa az „Örök Városban” római császárrá koronázta I. Nagy Károlyt. És hogy tökéletes legyen a megkoronázás, az „újdotsült római császár” ugyanazon a napon a Szent Sír kulcsait is megkapta.³ E Jeruzsálemmel kapcsolatos koholmányt nevezték „Jeruzsálem-szindrómának” vagy „Jeruzsálemi láznak” – a jeruzsálemi szent helyekhez való közeledés okozta vallásos izgalmi állapotra adott lélektani válasz, dekompenzáció.⁴

Jeruzsálem a történelem különböző korszakaiban sokszor mágnesként hatott a pszichésen beteg vallási fanatikusra. Több amerikai fanatikus képzelte magáról, hogy Illés, Keresztelő János vagy maga Jézus Krisztus inkarnációja. Sok ilyen egyed barangolt zavartalanul Jeruzsálem utcáin. Az egyik ilyen „Illés” embereket próbált megölni, kövekkel támadt rájuk. Egy Titus nevű texasi férfi világmegváltónak képzelte magát, de végül letartóztatták, mert pincéernőket zaklatott szexuálisan. Tudomásunk van egy gazdag holland grófnőről, aki egy hatalmas villát terveztetett a Jelenések 7:4 verse által említett 144.000 üdvözült elszállásolására.⁵

Jézust utánzó királyok számárháton

Voltak olyan világi hatalmasságok, akik arról álmodoztak, hogy számárháton mennek be Jeruzsálembe, ezzel a pillanatnyi látványossággal is megerősítve uralkodói státuszukat. Túl minden pszichopatológiai toposzon, a világ királyai nem tettek egyebet, mint igazolták az Úr Jézus Krisztus messiási és királyi voltát. Ekképpen történt Caroline de Braunschweig királynéval, IV. György angol király feleségével is. Ez a züllött erkölcsű királyné azt nyilatkozta 1814-ben, hogy „Jeruzsálem az ő nagy

ambíciója”.⁶ Csakhogy a Jeruzsálemért folytatott versenyben mindig lesznek, akik megelőznek. Richard Brothers egykori tengerész és radikalizálódott kálvinista Dávid utódjának és a világ második adventig tiszttségben leendő vezetőjének kiáltotta ki magát. „Plan for the new Jerusalem” („Tervben az Új Jeruzsálem”) c. könyvében leírja, hogy a Fennvaló parancsolta meg neki, hogy legyen a zsidók királya és megtérítője. Isteni elhívása és buzgalma miatt végül egy menhelyen különítették el. Országunk területén is volt önjelölt Messiás. A szucsávi Cornel Cernoski azt állította magáról, hogy ő Ștefan cel Mare utódja, és ebből kifolyólag Románia elnöke, de legalábbis Moldova kormányzója.⁷

De térjünk vissza Caroline királyné esetéhez: kétszáz lovag dícsőséges kíséretében – Jézushoz hasonlóan számárháton – bevonult Jeruzsálembe. Mivel túlsúlyos volt, csak segítséggel volt képes nyeregbe ülni, s ilyenkor mindig skarlatvörös ruha volt rajta, mély dekoltaázsal. Udvartartásának egyik tagja meg is jegyezte, hogy úrnője egy időben volt ünnepélyes és nevetséges. Mit sem törődve ezzel, büszke volt arra, hogy az utóbbi hatszáz évben ő volt az egyetlen keresztény grófnő, aki ellátogatott Jeruzsálembe.⁸

Nyikolaj Vasziljevics Gogol orosz prózáiról meg volt győződve arról, hogy a bűneitől egyedül Jeruzsálemben szabadulhatott meg, ez lévén az egyetlen akadály annak, hogy tökéletes irodalmi műveket alkosson. A szent város meglátogatása azonban nem hozta meg számára a várt eredményt, és csalódnia kellett. A szent zarándokhelyek pusztasága negatív hatást keltett benne, hazatérte után elégette a kéziratait, és halálra éhezettette magát.

Jeruzsálem a nagy államférfiak számára geopolitikai délibáb volt. III. Napoleon, a világhódító Napoleon unokája megdöntötte a Második Köztársaságot, és saját császári megkoronázására készült. Tudatában lévén leendő birodalma törekenységének, az ügyeskedő politikus tisztában volt azzal, hogy a jeruzsálemi szent zarándokhelyek megmentése volt „a kulcs a földi és mennyei megdicsőülés felé”.⁹

1859-ben II. Miklós cár testvére, Konsztantyin Nyikolajevics nagyherceg volt az első jeles képviselője a Romanov családnak, aki diadalmasan ellátogatott Jeruzsálembe. Sok könnyű folyt le Konsztantyin Nyikolajevics arcán a Jézus sírjánál, és amikor elhagyja Jeruzsálemet, eltervezte, hogy a jeruzsálemi orosz ortodox egyház által orosz kulturális offenzívát indít nagyhatalmi érdekeik megerősítéséért: „Állandóvá kell tennünk a jelenlétünket

A MEGMENTŐ-SZINDRÓMA DANIEL NIȚULESCU

„MERT HAMIS KRISZTUSOK ÉS HAMIS PRÓFÉTÁK TÁMADNAK, ÉS NAGY JELEKET ÉS CSODÁKAT TESZNEK, ANNYIRA, HOGY ELHITESÉK, HA LEHET, A VÁLASZTOTTAKAT IS” (MT 24:24).

Keleten, és ezt nem politikai úton, hanem az egyház által kívánjuk elérni. Jeruzsálem a világ központja, és misziónknak jelen kell ott lennie!”¹⁰

A megmentő komplexusa Adolf Hitler személyében

A világ vezetői általában könnyebben esnek áldozatul ennek a komplexusnak. A történelem folyamán több jeles uralkodó tanúsított az ezzel a komplexussal társítható megnyilatkozásokat, mint amilyen a személyiségi kultusz, az országuk, földrészük vagy akár az egész világ megmentőjének szerepében való tetszelgés. Meg voltak győződve arról, hogy egyedül ők képesek megoldani népük problémáit, és az erkölcs és a törvény fölött állóknak képzelték magukat. Megemlítjük néhányukat: Napóleon Bonaparte, Adolf Hitler, Sztálin, Mao Cse-tung, Benito Mussolini, Juan Peron, Kim Jong-il. Akik a legtöbbet ígérték, azok okozták a legnagyobb csalódást, és sokszor nemzetük sirásóivá váltak.

**A TÖRTÉNELEM
FOLYAMÁN TÖBB
JELES URALKODÓ
TANÚSÍTOTT
A MESSIÁS-
KOMPLEXUSSAL
TÁRSÍTHATÓ MEG-
NYILATKOZÁSOKAT,
DE AKIK A LEGTÖB-
BET ÍGÉRTÉK, AZOK
OKOZTÁK A LEGNA-
GYOBB CSALÓDÁST.**

Hitler is Messiás-komplexusban szenvedett, aminek következtében azt hitte magáról, hogy Németország, a választott nemzet Szabadítója. Kétszer próbált felvételt nyerni a Bécsi Szépművészeti Egyetemre, sikertelenül, majd katonai karriert futott be, alakítgatván ikonikus, hősi szerepét a történelemben. Őszintén hitt abban, hogy nemzete hadseregét győzelemre vezeti, és az emberiség belép az örök millennium korszakába.¹¹ Ő volt a zsidók – a „megtestesült gonoszság” – elleni keresztes hadjárat vezetője. Hitler számára „a zsidók a gonoszság testet öltése”, miközben ő Isten megtestesítője. Ő volt a Messiás, aki révén a gonosz feletti győzelem nagy áldozatok árán megszerezhető. Berlin architektúráját oly módon alakították át a Führer számára, hogy az Új Jeruzsálemmé válhasson az ezer éves birodalom, a Harmadik „Reich” kezdetén. 1937-ben Nürnbergben, több millió rajongó előtt bejelentette szándékát, hogy lebontatja Berlint, és olyan várossá építteti át, amely megfelel az új évezred követelményeinek – Új Jeruzsálemmé, amelynek sosem lesz vége.

Tizenkét év uralkodás után Hitler meggyőzte Joseph Goebbels propagandaminisztert, Heinrich Himmlert, az SS vezetőjét, valamint nemzettársai nagy többségét, hogy ő az igazi Messiás, akivel elkezdődik az 1000 éves uralom, a megújult Szent Német-római Birodalom. Az „Ersatz-religion” több volt, mint világlátás: a tiszta faj vallása volt. Hitler keresztény vallásnak nevezte, hogy ezzel könnyebben megszerezze a német protestánsok és katolikusok rokonszenvét.¹² A neopogány vallást bibliai, próféciai köntösbe öltöztette, hogy uralkodni tudjon a keresztény tömegeken. Beszédeit gyakran fejezte be ámennel. A Német Nők Ligájában a következő árja imádságot mondták el a „Miatyánk” mintájára: „Führer, Führerem, kit Isten

küldött le hozzánk, vigyázz rám ebben az életben! Te, aki megmentetted Németországot a nagy válságok idején, naponta kenyeret adsz nekünk, amiért hálásak vagyunk neked. Maradj a jobbomon, és ne hagyj el, Führer, Führerem, hitem és világhozzájáróm! Heil, Führerem!”¹³

Csak a vallásos megtérés készíthette a németeket ilyen rajongásra. Adolf Hitlerből, az egykori jelentéktelen bécsi férfiből az Atya által küldött Szabadító lett, hogy megmentse a német nemzetet és az egész világot. Hitler szemében Jézus Krisztus túl gyenge volt a vezetéshez, meg volt győződve arról, hogy ő az egyedüli, aki képes karddal a kezében, fehér lovon ülve vezetni az egész világot: „Nem hasonlíthatjátok össze Krisztust velem, mivel Ő zsidó volt. Krisztus egy egyszerű názáreti ács volt.” Jézus kereszthalála Hitler, az Új Messiás szemében nem minősült áldozatnak, szerinte Jézus lemondott az életről, megszűnt benne az élethez való vágy, ami szintén a gyengeségét bizonyította.¹⁴ Joseph Goebbels gyakran tette fel a kérdést: „Most akkor Hitler a Messiás vagy pedig Keresztelő János?”¹⁵

A kereszténységet fokozatosan akarták helyettesíteni az új pogány náci vallással. Az oltárokon egyedül a *Mein Kampf*-nak – Hitler szentté avatott önéletrajzi írásának – volt helye, s az oltár mellett bal felől egy kardnak kellett állnia. A templomokban és imatermekben a keresztény feszületek helyére horogkereszteket kellett tenni. A vallásos témájú szobrokat és festményeket betiltották. A papok által tartott istentiszteleti szertartások helyett a Nemzetiszocialista Párt képviselői mondtak beszédeket.¹⁶ A hazafias énekek liturgiákká avanszáltak a nép körében: „Dolgozunk a mocsarakban! Dolgozunk a homokban!” Egy vicces bajszú férfi lett az új Arkangyal. Habár Hitler azt állította, hogy a horogkereszt megalkotója, ez a misztikus szimbólum 5.000 éves múltra tekint vissza az ősi Indiában. A hinduk számára a szerencse jele volt, a nácik az árja büszkeség szimbólumát látták benne.

A második legnagyobb hatalommal bíró náci vezető Himmler, a „végső megoldás” kitervelője volt, aki meg volt győződve arról, hogy a német nemzet dicsőségének hajnala az észak-európai istenek felsőbbrendűségének köszönhetően tér vissza. A németeknek újra fel kell fedezniük az ősi német pogány isteneket és szertartásokat, amelyek átveszik a kereszténység helyét. „A menyasszonyoknak nem volt szabad többé fehér fátylat viselniük a fejükön; helyette erdei fák ágait aggatták magukra, mert ezeknek erőt gerjesztő képességeket tulajdonítottak.”¹⁷ A náci elit képviselői a „Fekete nap” jelige alatt titkos találkozókon vettek részt a német kastélyokban. Vajon Hitlerhez hasonlóan Himmler is a Jelenések könyvéből merített ihletet? A két vezér profetikus könyvnek tartotta a Jelenéseket, amely a náci aranykor ígéretének teljesedését vetítette előre. A „Fekete nap” nevű ezoterikus náci mozgalom Jelenések 6:12–17 szakaszának hatodik pecsétjéből nyerte az inspirációt? Himmler küszöbön álló apo-

kalipszist vizionált, amelyből a német nemzet győztesként kerül ki.

Hitler sokat olvasott, de nem magas irodalmat, hogy képezze magát, hanem előítéleteit igazoló írásokat. Meghatározó módon a német kultúra három olyan ismert képviselője befolyásolta, aki tagadta a jó és a rossz kettősségének gondolatát: Arthur Schopenhauer, Richard Wagner és Friedrich Nietzsche. Hármójuk gondolatvilágából a következő, a későbbiekben általa is hirdetett filozófiát vette kölcsön: a háború magasztalását, az árja faj felsőbbrendűségébe vetett hitet, a kereszténység gyöngeségéről való meggyőződést, valamint a demokrácia elvetését.¹⁹ Nietzsche ugyan ellenezte az antiszemitizmust és a náciizmust, Hitler mégis ikonikus szimbólumként hivatkozott rá, írásait a nemzetiszocialista filozófia alapjára helyezte. Ő volt az, aki megalkotta a magasabb rendű faj elméletét, mely szerint az árjak fogják vezetni a világot azáltal, hogy visszatérnek az ősi múltba, amikor óriások uralkodtak a világ felett (ld. 1Móz 6:4). A terveit igazolva látó Hitler felkészült arra, hogy felébressze a német teuton nemzetet a történelem hamujából. A valóságban azonban Nietzsche húga, a náci párt cinkosa durva módon meghamisította bátyja írásait, és olyan leveleket is megírt az ő nevében, amelyek alátámasztották az új, nemzetiszocialista párt filozófiáját.

Az ifjú és frusztrált Hitler sokszor hallgatta újra és újra Wagner zeneműveit. A zeneszerző partitúrái a német mitológia isteneit és hőseit dicsőítették, titáni küzdelmeiket, felsőbbrendűségüket, éreztetve ezáltal a német nép tömegeivel, hogy vallásos közösséget alkotnak. Wagner zenéje is az „Ein Volk, ein Reich, ein Führer!” lózungot propagálta („Egy nép, egy birodalom, egy vezető!”).²⁰ Hitlerhez

hasonlóan Wagner is úgy gondolta, hogy a zsidók el akarják venni az emberek pénzét, hogy végül ellenőrzésük alá vonják a világot.

Hitler a német mitológiában Odin pogány istennel azonosította magát, aki különleges varázserővel bírt. Hitler fejetlen, gyáva és frusztrált emberből alkotta meg a Megmentő hamis képét. Wagner zenéje, amit Bécsben oly sokszor hallgatott, elragadtatott állapotba emelte. Meg volt győződve arról, hogy a gondviselés felülkerekedik a valóságon, és minden döntése felett átveszi az irányítást. Számos katonai döntését nem a hadtudomány elveire, hanem erre a természetfeletti jelenségre alapozta, amelyről meg volt győződve, hogy elhívásának profetikus jele.²¹

Hitler megszállottan vágyott arra, hogy megszerezze a Szent Lándzsát. A Szent Lándzsa – a legenda szerint – egy római százados, név szerint Longinus tulajdona volt, aki az Üdvözítő oldalába döfte azt, hogy lássa, valóban meghalt-e a Megfeszített. A IX. században I. Nagy Károly azt állította, hogy Longinus lándzsáját a Szent Német-római Birodalom királyi kincstárában őrzik. Ha Hitler ennek a lándzsának a birtokába került volna, állíthatta volna, hogy ő a Választott, és elrendelhetette volna a kereszténység új pogány vallással történő helyettesítését.²² Segítségével az egész világot meghódíthatta volna.

A pártpropaganda tengelyeszköz volt számára messianisztikus tervei megvalósításához. Személyes szónoklat-tanára és fotográfusa volt, aki tudta, hogyan készítsen róla hatékony propagandafotókat. A propaganda volt a tömegek hipnózisba vezetésének kulcsa, nélküle a nemzet megmentésének gondolata semmit sem ért volna.²³ Íme, mit jegyzett fel Goebbels a naplójába: „Szeretem Hitlert... Vezetőmként fogadom el e lángoló elmét. Meghajtom magam a felsőbbrendűsége előtt, és elismerem politikai zsenialitását... Gesztusok, arckifejezések és kimondott szavak csodálatos harmóniája! Született vezéregyéniség! Vele meghódíthatjuk a világot!”²⁴ Hitler helyettesítette a Messiást, aki az első világháború alatt cserben hagyta a német népet. „A párt az én egyházam. Úgy vélem, hogy az Úr iránti szeretetemet bizonyítom azzal, hogy kiszabadítom népet a rabszolgaság láncából!”, nyilatkozta a Goebbels.²⁵

A sajtó és a rádió létfontosságú volt a német propagandagépezet számára. A náci életbe léptettek egy kormányprogramot, amelynek keretében ingyen rádióhoz juttatták a lakosságot. 1933 és 1945 között mintegy 1100 propaganda-dokumentumfilmet vetítettek le a lakosságnak. Az egyik ilyen filmben (címe: „A vérrel átitatott zászló”) Hitler a saját vérét folytatja (mint Krisztus), miközben térdepelve imában vezeti népét. Hitler oly mér-

HITLERT MEGHATÁROZÓ MÓDON A NÉMET KULTÚRA HÁROM OLYAN ISMERT KÉPVISELŐJE BEFOLYÁSOLTA, AKI TAGADTA A JÓ ÉS A ROSSZ KETTŐSSÉGÉNEK GONDOLATÁT: ARTHUR SCHOPENHAUER, RICHARD WAGNER ÉS FRIEDRICH NIETZSCHE.

Albert Reich festménye Hitlerről

tékben misztifikálta a Biblia tanításait, hogy ki merte jelenteni: Jézus csak a német népért ontotta véré, nem az egész világért. A zsidókat, romákat, vallási kisebbségek tagjait és a politikai ellenfeleket ki kellett iktatni. Damoklész kardjával a feje felett, 1944 nyarán, közel a háború végéhez, Goebbels kétségbeesetten kérte a vezérkar többi tagját: „Fordítsuk tekintetünket a hamis istenekről a Führerre! Egyedül Hitlert magasztaljuk! Nem tudjuk, mit fog lépni most, hogy súlyossá vált a fronton a helyzet, de mi bízunk benne!”²⁶ A fanatikus náci vezetők az utolsó pillanatig hittek abban, hogy a Messiás-Hitler végül diadalmasan meg fogja nyitni a német milleniumot a világ minden részén. A szomorú valóság azonban az, hogy 12 év alatt tönkretette a német népet.

HITLER OLY MÉRTÉKBEN MISZTIFIKÁLTA A BIBLIA TANÍTÁSAIT, HOGY KI MERTE JELENTENI: JÉZUS CSAK A NÉMET NÉPÉRT ONTOTTA VÉRÉT, NEM AZ EGÉSZ VILÁGÉRT.

A Messiás-komplexus két posztmodern-kori vallási vezető személyében

Röviden bemutatunk két posztmodern-kori vallási vezető, aki Messiás-szindrómában szenvedett: Jim Jones-t és David Koresh-t.

Jim Jones amerikai szektavezér és tömeggyilkos volt, aki 1955 és 1978 között vezette a Népek Temploma nevű mozgalmat. Kezdetben felszentelt pünkösdisták lelkészeként dolgozott, idővel azonban eltávolodott a hagyományos kereszténységtől, és egyfajta tökéletes életformát kezdett el hirdetni, amit ő „apostoli szocializmusnak” nevezett, majd kezdte azt hangoztatni magáról, hogy isteni természettel rendelkezik. Jones egyre szigorúbb ellenőrzés alatt tartotta követőit a Népek Templomában, amely akkor mintegy 3.000 taggal rendelkezett.

Jim Jones Guyanában, Jonestownban alapított kolóniát, ahová majdnem ezer híve követte az Egyesült Álla-

mokból. A szektavezér meggyőzte követőit, hogy tömeges öngyilkosságot kövessenek el (mérget itatott velük). Jones a „második eljövételnek” és „a világ utolsó humanitárius szocialistájának” jelentette ki magát. Ezzel szemben David Koresh 1979-ben megkeresztelkedett adventista volt, akit két évre rá kizártak a közösségből excentrikus magatartása és fanatikus víziói miatt, „Isten bárányának”, az „Új Círusnak” és „az utolsó napok prófétájának” titulálta magát. Habár az elején mindketten Isten akaratának csatornáiként definiálták magukat, végül odajutottak, hogy egyenesen Istennek képzelték magukat. Azt mondják, hogy a szégyenlős David Koresh 12 éves koráig a teljes Újtestamentumot megtanulta kívülről.²⁷ Az egész világ előtt a „Wacói ostromnak” nevezett véres eseménynek köszönhetően vált ismert figurává. 1993-ban szövetségi ügynökök megtámadták a dávidiánusok szektájának központját, mivel a bent lévők törvénytelenül lőfegyvereket birtokoltak. Az ostrom 51 napig tartott. Sajnos mindkét táborban voltak áldozatok, amelyek száma végül 76-ra emelkedett, köztük 21-en gyermekek voltak.

Rövid következtetés

Ézsaiás 53. fejezetének tanulmányozása mindenkit kijózanít, aki hajlamos arra, hogy Messiásnak képzelje magát. Ha valaki valóban hasonlítani akar a Messiáshoz, utánozza a magatartását, amit a mindennapi életben az ellenségeivel szemben tanúsított. ■

1. Simon Sebag Montefiore: <i>Ierusalim. Biografia unui oraș</i> (Bukarest, Trei, 2012), 386–387.	Electronic Thesis and Dissertations), 4.
2. <i>Ua.</i> , 387–388.	13. <i>Ua.</i> , 7.
3. <i>Ua.</i> , 249–250.	14. <i>Ua.</i> , 13.
4. <i>Ua.</i> , 435.	15. <i>Ua.</i> , 16.
5. <i>Ua.</i> , 466.	16. <i>Ua.</i> , 11.
6. <i>Ua.</i> , 410.	17. <i>Ua.</i> , 28–29.
7. https://adevarul.ro/stiri-locale/suceava/suceveanul-care-pretinde-ca-este-urmasul-lui-2167853.html (2024. szeptember 19-én szemlélve)	18. <i>Ua.</i> , 30.
8. Simon Sebag Montefiore: <i>Ierusalim. Biografia unui oraș</i> (Bukarest, Trei, 2012), 411.	19. <i>Ua.</i> , 14.
9. <i>Ua.</i> , 436.	20. <i>Ua.</i> , 18.
10. <i>Ua.</i> , 450.	21. <i>Ua.</i> , 24.
11. <i>Ua.</i> , 10.	22. <i>Ua.</i> , 26.
12. Carol McKinley Harris: <i>The Nazi „Church”: Nazism as „Ersatzreligion”</i> (University of Denver, Digital Commons,	23. <i>Ua.</i> , 32.
	24. <i>Ua.</i> , 32.
	25. <i>Ua.</i> , 33.
	26. <i>Ua.</i> , 38.
	27. Los Angeles Times, 1993. április 23, https://latimes.com/archives/la-xpm-1993-04-23-mn-26358-story.html (2021. november 17-én szemlélve)

Dr. Daniel Nițulescu, történész, a Munténiai Egyházterület lelkésze

EMELJÉTEK FÖL A MAGASBA SZEMEITEKET!

Az égboltra tekintve Dávid felmondta a csillagok félreérthetetlen üzenetét, amit minden halandónak látnia kell: „Az eget beszélők Isten dicsőségét, és kezeinek munkáját hirdeti az égboltozat” (Zsolt 19:2). Ez az elmélkedés alázatra kell, hogy vezessen minket, Dávid is ezt tapasztalta meg: „Mikor látom egeidet, a te ujjaidnak munkáját; a holdat és a csillagokat, amelyeket teremtettél: Micsoda az ember, hogy megemlékezel róla? És az embernek fia, hogy gondod van rá?” (Zsolt 8:4–5).

De nem mindenki gondolkodik és érez így. Az égbolt minden időben sokakat bálványimádáshoz és varázsláshoz vezetett. Ezért figyelmeztette Mózes Izrael gyermekeit: „Se szemeidet fel ne emeld az égre, hogy meglásd a napot, a holdat és a csillagokat, az égnek minden seregét, hogy meg ne tántorodj, és le ne borulj azok előtt, és ne tiszteld azokat, amelyeket az Úr, a te Istened minden néppel közölt, az egész ég alatt” (5Móz 4:19). A csillagos égbolt segíthet a tájékozódásban és az elmélkedésben, de semmiképpen sem lehet az imádat tárgya. A csillagok mindössze Isten teremtett dolgai.

Isten azt szeretné, ha az emberek a csillagok láttán jobban megértenék parányi, semmi voltukat, tudatlanságukat. Mélyen meghatott, amit H. M. S. Richards „Look to the Stars” c. könyvében olvastam, s amelyben Waldo Emerson idézi: „Ha a csillagok ezer év alatt csupán egyetlen éjszaka jelennének meg az égbolton, hogyan csodálnák az emberek és őriznék nemzedékeken keresztül Isten városának emlékét!” (8. o.). Majd így folytatja Richards: „Ha az égbolt ezer év alatt csupán egyszer borulna lángba, az egész emberiség örköndve várná azt az éjszakát, s élményét továbbadná a következő nemzedékeknek. Mi azonban minden éjjel láthatjuk a csillagokat! Miért ne fogadnánk el Isten meghívását, és emelnénk fel a tekintetünket az égboltra, hogy megcsodáljuk a Szíriuszt, a Medve Örét, a Göncöl-szekeket, a Lantot, a Szűz-, a Sas-, a Skorpíó-, az Oroszlán-, az Ikrek- vagy az Orion-csillagképet?”

Ábrám megöregedett, és még nem volt gyermeke, habár az Úr megfogadta neki, hogy nagy nemzetté teszi (1Móz 12:2). Isten azonban megismételte az ígértét: „Tekints fel az égre, és számláld meg a csillagokat, ha azokat megszámlálhatod; majd monda néki: Így leszen a te magod. És [Ábrám] hitt az Úrnak, és tulajdoníttaték az őnéki igazságul” (1Móz 15:5–6). Az egészségesen és komolyan gondolkodók számára a csillagászat a Teremtőt nyilatkoztatja ki: „Emeljétek föl a magasba szemeiteket,

és lássátok meg, ki teremté azokat! Ő, aki kihozza seregüket szám szerint, mindnyáját nevén szólítja; nagy hatalma és erőssége miatt egyetlen híjuk sincsen” (Ézs 40:26). Hallgassátok a híres angol csillagász-matematikust, Isaac Newton: „A nap, a csillagok és a bolygók csodálatos rendjére nem lehet más magyarázat, mint hogy egy mindenható, értelmes lény művével állunk szemben!”

Nagyon különös és szomorú, hogy sokan csüggedten néznek lefelé, nem érdekli őket a másik világ, a jobb élet, és meglegszenek azzal, amit az élet itt és most nyújt nekik. A velük ellentétesen gondolkodók esetében azonban a felfelé tekintés szabadító hatása érvényesül: Vegyük példaként a babiloni Nabukodonozor tapasztalatát: „Az idő elteltével én, Nabukodonozor, szemeimet az égre emelém, és az én értelmem visszajöve, és áldám a felséges Istent, és dicsérem és dicsőítém az örökké élő, kinek hatalma örökké való hatalom, és országa nemzedékről nemzedékre áll” (Dán 4:31).

Az Üdvözítőnek is szokása volt a menny felé emelni a tekintetét, Lázár sírjánál is ezt tette: „Jézus pedig felfelé emelte szemeit az égre, és monda: Atyám, hálát adok neked, hogy meghallgattál engem. Tudtam, hogy te mindenkor meghallgatsz engem; csak a körülálló sokaságért mondtam, hogy elhiggyék, hogy te küldtél engem” (Jn 11:41–42). Jézus az evangéliumok által feljegyzett leghosszabb imája – közbenjáró könyörgése – alatt is az ég felé tekintett: „Ezeket beszélte Jézus; és felemelte szemeit az égre, és monda: Atyám, eljött az óra; dicsőítsd meg a te Fiadat, hogy a te Fiad is dicsőítsen téged!” (Jn 17:1).

Emeljük tehát mi is a menny felé szemeinket, és mondjuk: „Atyám, eljött az óra! Küldd el újra a Te Fiadat! Várva várjuk Őt!” Mert Üdvözítőnk így tanított minket: „Mikor pedig ezek kezdenek megenni, nézzetek fel és emeljétek fel a ti fejeteiket, mert elközelget a ti válságotok” (Lk 21:28). Nagy Szabadítónk közel! Az övé legyen a dicsőség örökkön örökké! Ámen! ■

**KÖZEL A SZABADULÁS
STEFAN RADU**

„A NAP, A CSILLAGOK ÉS A BOLYGÓK E CSODÁLATOS RENDJÉRE NEM LEHET MÁS MAGYARÁZAT, MINT HOGY EGY MINDENHATÓ, ÉRTELMES LÉNY MŰVÉVEL ÁLLUNK SZEMBEN!”
– ISAAC NEWTON

Dr. Ștefan Radu, nyugalmazott lelképásztor

AZ ADVENTIZMUS A BIBLIAI TÖKÉLETESSÉG ÉS AZ EMBERI PERFEKCIÓZMUS KÖZÖTT (II)

AMIKOR A TÖKÉLETESSÉG FOGALMA EMBEREKRE VONATKOZIK, ISTENNEL ÁPOLT, DINAMIKUS KAPCSOLATOT ÍR LE A SZÖVETSÉG KERETEIN BELÜL. EZT A KAPCSOLATOT TÖKÉLETES, ISTEN IRÁNTI HŰSÉG JELLEMZI, ÉS A TÖRVÉNY IRÁNTI ENGEDELMESSÉGBEN JUT KIFEJEZÉSRE.

Bevezetés

Előbbi írásomban¹ elkezdjük kimeríteni a tökéletesség bibliai fogalmát. Felfedeztük, hogy teremtéskor Isten az Ő képmását (*imago Dei*) helyezte az emberbe. Miután a bűn behatolt a világunkba, az isteni képmás meg lett csonkítva, de nem lett kitörölve az emberből. Irántunk érzett szeretete folytán Isten elküldte Jézus Krisztust, hogy végezze el a helyreállítás műveletét. Mivel a tökéletesség szorosan kapcsolódik a mennyei tervhez, elemeztük azokat a kifejezéseket, amelyek az Ótestamentumban ezt a fogalmat tükrözik. Amikor a tökéletesség fogalma emberekre vonatkozik, Istennel ápoltság, dinamikus kapcsolatot ír le a szövetség keretein belül. Ezt a kapcsolatot tökéletes, Isten iránti hűség jellemzi, és a törvény iránti engedelmisségben jut kifejezésre. Az alábbiakban azt vizsgáljuk meg, hogyan mutatja be a tökéletességet az Újtestamentum.

Az isteni tökéletesség az Újtestamentumban

Az Újtestamentum többnyire az alábbi kifejezéseket használja a tökéletesség körülírására: *teleioō* („kiegészíteni, tökéletesíteni, teljesíteni”); *teleios* („tökéletes, érett, kifejezett”); *epiteleō* („befejezni, kiegészíteni, betölteni”); *teleiotes* („tökéletesség, teljesség, érettség”); *amōmos* („hibátlan, szeplőtlen”).² E fogalmak közül némelyik Istenre utal. A legismertebbel valószínűleg Mt 5:48 versében találkozunk: „Legyetek azért ti tökéletesek [*teleios*], miként a ti mennyei Atyátok tökéletes [*teleios*].” Az igeszakasz (Mt 5:43-48) szövegkörnyezetében Isten irgalmas és együttérző (vö. Lk 6:36), részrehajlás nélkül tanúsít jóságot gonoszok és jók iránt egyaránt (Mt 5:45). Ez a szeretetteljes jóság Isten tökéletességét fejezi ki. Példát állít követői elé, hogy ezt a fajta jóságot – és nem a társadalmi normák általi jóságot – kell alkalmazniuk az embertársakkal ápoltságban (Mt 4:46-47). Isten igazi követői az illemszabályokon túllátva az Ő jellemét szemlélik.

A tökéletesség fogalma ugyanakkor mind János evangéliumában, mind pedig a Zsidókhoz írt

levélben megjelenik Jézussal és az Ő munkásságával kapcsolatosan. Földi küldetése során Jézus kijelentette, hogy az Ő tápláléka Isten akaratának a teljesítése: „Az én eledelem az, hogy annak akaratát cselekedjem” (Jn 4:34). Küldetését – mint mondta: „amelyeket rám bízott az Atya, hogy elvégezzem [más fordítások szerint »betöltsen« – *teleioō*] azokat” (Jn 5:36) – tökéletes munkával valósította meg. Krisztus közvetlenül a keresztre feszítése előtt beszélt arról, hogy azáltal dicsőítette meg az Atyát, hogy „elvégezte a munkát” (Jn 17:4), amit az Atya rá bízott.³

A Zsidókhoz írt levélben a tökéletesség fogalma négy ízben jelenik meg Jézusra utalva. Isten elhatározta, hogy Krisztust „szenvetések által tegye tökéletessé [*teleioō*]” (Zsid 2:10). A többes számmal („szenvetések”) a szerző emlékezteti olvasóit, hogy Krisztus „megtanulta azokból, amiket szenvedett, az engedelmisséget” (Zsid 5:8). Ezek a szenvedések Krisztus halálával érték el a csúcspontot, majd miután „tökéletességre [*teleioō*] jutott, örök üdvösség szerzője lett mindazokra nézve, akik neki engedelmeskednek” (Zsid 5:9). Jézus úgy van bemutatva, mint „a hitnek fedelme és bevégezője [*teleiotes*]” (Zsid 12:2). Krisztus halála volt az eszköz, amely által „megsemmisítette azt, akinek hatalma van a halálon, tudniillik az ördögöt” (Zsid 2:14). A szerző Zsid 7:28 versében összekapcsolja Krisztus tökéletességét főpapi felszentelésével: „örök tökéletes [*teleioō*] Fiú”. Isten-emberi és főpapi minőségében Jézus közbenjár követői üdvösségéért (Zsid 2:14-18; 4:14-16).

A *teleioō* kifejezés Jézussal kapcsolatosan nem hordoz magában erkölcsi vagy etikai tökéletlenséget, mivel Ő „megkísértetett mindenekben, hozzánk hasonlóan, kivéve a bűnt” (Zsid 4:15), és „ártatlan [*amōmos*]” volt (Zsid 9:14; vö. 1Pt 1:19).⁴ Testet öltése idején Krisztus mint Fiú ápoltságban Istennel (Zsid 3:6; 5:8), ami arra utal, hogy Fiúként tanult meg fegyelmezetten engedelmeskedni (Zsid 5:7-8) Atyja akaratának (Zsid 10:5-10).⁵ Csakhogy ez a tanulási folyamat nem azt feltételezte, hogy Ő az engedetlenség állapo-

tából indulva jutott el az engedelmességig; épp ellenkezőleg, tökéletesen alávetette magát Istennek, és engedelmeskedett a halálig (Zsid 5:7).⁶

A Krisztussal kapcsolatban használt *teleioō* kifejezés a hűséges engedelmesség dinamikus tapasztalatára utal (Zsid 2:13; 3:2). Krisztus ekképpen vezette be és tökéletesítette az emberi hittapasztalatot (Zsid 12:2). Ráadásul, miután Krisztus tökéletessé lett (Zsid 7:28), Fiúként foglalta el Isten trónját, és ezzel kezdetét vette az Ő menyeyei munkássága.⁷ Földi és mennyei szolgálatának eredményeképpen „üdvözítheti is azokat, akik ő általa járulnak Istenhez” (Zsid 7:25), helyreállítva a megromlott kapcsolatot Isten és az emberek között, helyreállítva továbbá az *imago Dei* kapcsolati aspektusát is.

Az emberi tökéletesség az evangéliumokban

Ami pedig az embert illeti, rá vonatkozóan a Mt 5:48 versében elhangzó krisztusi elvárás a tökéletesség összes fogalmánál feljebbvaló. A 48. vers első részében a *teleios* a szeretetre mint az élet alapvető irányultságára utal.⁸ Ez az irányultság azonban nem statikus vagy kötött, hanem új és tágabb horizontokat nyit meg. Jézus így szólt a gazdag ifjúhoz: „Ha tökéletes [*teleios*] akarsz lenni, eredj, add el... oszd ki... és kövess engem” (Mt 19:21), és ezzel rámutatott, hogy a tökéletesség túlmutat az isteni elvek bármely kötött magyarázatán. A tökéletesség a tanítványságban fedezhető fel.⁹

A tanítványok csak Jézussal egységben lehetnek „tökéletesen egygyé [*teleioō*]” (Jn 17:23). Az isteni szeretet megnyilvánulása az ember életében gyakorlati tapasztalat, amely magába foglalja a törvény iránti engedelmességet (Jn 14:15, 21; 15:10, 12; 1Jn 2:3-4; 3:22-24), és tökéletességre vezeti azt, „aki... megtartja az ő beszédét; abban valósággal teljessé [*teleioō*] lett az Isten szeretete” (1Jn 2:5; v.ö. 4:12, 16-17). Az Istennel és az emberekkel ápoltság szeretet-kapcsolat vezet el ahhoz, hogy bizalommal tekinthetünk az ítélet napjára. Az ítéletben nincs félelem, mivel „a teljes [*teleios*] szeretet kiűzi a félelmet... aki pedig fél, nem lett teljessé [*teleioō*] a szeretetben” (1Jn 4:18).

Az emberi tökéletesség Pál leveleiben

A páli levelekben a tökéletességre utaló kifejezések a lelki felnőttkorra vonatkoznak. Pál *érettnek* (*teleios*) nevezi azokat, akik lelki módon értelmezik Isten bölcsességét (1Kor 2:6), és a gyerekes gondolkodással ellentétben érett mentalitásról (*teleios*) tesznek bizonyosságot (1Kor 14:20), sőt, elhagynak „minden testi és lelki tisztátalanságot

Isten félelmében” (2Kor 7:1). A Szentlélek által elkezdett változás az Ő vezetése alatt folytatódik tovább, és nem emberi erőfeszítésekkel próbálják tökéletességre vinni, mint tették azt némely galáciabeliek (Gal 3:3).

Isten ránk vonatkozó terve a következő: „Legyünk mi szentek és feddhetetlenek Ő előtt szeszertet által” (Ef 1:4). A „feddhetetlenség” egyedül Krisztus által érhető el (Ef 1:4), és csak az Ő példáját követve. Krisztus képes az ember belső, bűnre hajlamos irányultságát az igazság irányába fordítani, így állítva helyre benne az *imago Dei*. A hit és az ismeret példaértékű egysége, amit Krisztusnál láthatunk, legyen követendő példa a hívők földi közössége számára, „míg eljutunk mindnyáján az Isten Fiában való hitnek és az Ő megismerésének egységére, érett férfúságra [*teleios*], a Krisztus teljességével ékeskedő kornak mértékére” (Ef 4:13).

Krisztus felkészíti az egyházat, hogy „legyen szent és feddhetetlen [*amōmos*]” (Ef 5:27; vö. Júd 24). Noha úgy tűnik, hogy a szöveg itt a végidőre utal, az egyház tökéletességének mégis van egy jelen idei dimenziója is.¹⁰ Megjegyzendő, hogy a hívők életében a jelen és a jövődöbeli felnőttkor annak az eredménye, hogy Isten munkálkodik az életükben. Ezt jegyezte meg Pál is: „Aki elkezdette bennetek a jó dolgot, elvégezi a Krisztus Jézusnak napjái” (Fil 1:6). Miközben „Isten az, aki munkálja bennetek mind az akarást, mind a munkálást jó kedvéből” (Fil 2:13), a hívőknek is van tennivalójuk: „Vigyétek véghez a ti üdvöségeket” (Fil 2:12) oly módon, hogy „legyetek feddhetetlenek [*amemptos*] és tiszták, Istennek szeplőtlen [*amōmos*] gyermekei az elfordult és elvetemedett nemzetség közepette” (Fil 2:15; vö. Kol 4:12). A tökéletesítés – vagy megszentelődés – e folyamatában Krisztus helyreállítja követőiben az isteni képmást (*imago Dei*).

Törekény egyensúly van azonban az isteni cselekvés és az emberi válasz között. Pál példája ékes-szólo e tekintetben. Egyfelől azt mondja magáról, hogy „feddhetetlen [*amemptos*]” (Fil 3:6), és bár úgy tűnik, hogy teljes és tökéletes életet él a szövetség keretein belül, beismeri, hogy ez csupán a „saját igazsága a törvényből” (Fil 3:9). Mindazonáltal lemond erről az igazságról „Jézus Krisztus ismeretének gazdagsága miatt: akiért mindent kárba veszni hagytam” (Fil 3:8).

A továbbiakban így ír erről: „Nem mondom, hogy már elértem, vagy hogy már tökéletes [*teleioō*] volnék” (Fil 3:12). A tökéletességre jutás itt

LELKI
FELNÖTTKOR
DAN-ADRIAN
PETRE

A SZERETET LEG-
FÖBB ELVÉT,
ISTEN JELEMÉT
(1JN 4:8, 16) ÉS TÖR-
VÉNYÉNEK ALAP-
JÁT (MT 22:37-40)
TÜKRÖZVE
A TÖKÉLETES-
SÉG A TANÍTVÁNY-
SÁGBAN REJLIK.

céljának elérésére – a krisztusi teljesség eszkatológiai ismeretének megszerzésére – utal.¹¹ Pál kész volt haladni e cél felé (Fil 3:12). Számára a tökéletesség állandó növekedést jelentett a tapasztalatok általi ismeretben és Krisztus személyes megismerésében. Önmagát is a felnőttkorúak (*teleios*) közé sorolja, és ezzel arra biztatja olvasóit, hogy gondolkozzanak hasonlóképpen (Fil 3:15). Igehirdetői, figyelmeztetői és tanítói küldetésének célja, „hogyminden embert tökéletesnek [*teleios*] állassunk elő a Krisztus Jézusban” (Kol 1:28; vö. 1Thess 2:19-20; 5:23). Ilyen alapon felnőttkorúsága a jövőre tekint – ugyanakkor a jelenre is –, és feltételezi a Krisztushoz való tartozást, a hozzá való egyre szorosabb hasonulást a szeretetben, „amely a tökéletesség [*teleiotes*] kötele” (Kol 3:14). Ez a szeretet „a Krisztushoz hasonlóvá válás útján a kölcsönös támogatás” hűségfogadalma.¹²

A Zsidókhoz írt levél a „már/még nem” dinamikáját érzékelteti. Szeplőtlen áldozata révén Krisztus „örök-re tökéletesekké [*teleioō*] tette a megszentelteket” (Zsid 10:14). Arra bátorítja a hívőket, hogy Krisztussal ápoltsajelenlegi kapcsolatuk terén maradjanak meg és tartsanak ki a hűségben.¹³ A hívőkben Krisztus által helyreáll az isteni képmás (*imago Dei*), és így már elindulhatnak a „tökéletesség [*teleiotes*]” útján (Zsid 6:1). A hívők tehát még nem tökéletesek, hanem a felnőtté válás folyamán haladnak át.¹⁴ A Zsid 5:14 versében található érettség (*teleioi*) azonban nem csupán „egy távoli cél, hanem a hívőktől elvárt normatíva”¹⁵, ahogy azt Zsid 11. fejezete is leírja, ahol a megemlített személyek hite Isten iránti tökéletes engedelmisséget és érett kapcsolatot igazol (vö. Jak 2:22). A hívőktől elvárt normatíva a múltban is ugyanaz volt, mint napjainkban. Csak Isten irgalmának és kegyelmének köszönhető, hogy „mi felőlünk valami jobbról gondoskodott, hogy nálunk nélkül tökéletesség-

re [*teleioō*] ne jussanak” (Zsid 11:40). Ilyen alapon tehát, az Isten által eltervezett tökéletesség teljessége (Krisztus első vagy második eljövetelkor) nem az emberi teljesítmény eredménye, hanem az isteni kegyelem kifejeződése (vö. Ef 5:26-27; Jel 19:8).

Az emberi tökéletesség a Jelenések könyvében

A Jelenések könyvében megemlített 144.000-ról fel van jegyezve, hogy „feddhetetlen [*amōmos*]” (Jel 14:5), akárcsak az általa követett Bárány (vö. Zsid 9:14; 1Pt 1:19).¹⁶ Az ótestamentumi hívőkhöz hasonlóan, akik tökéletességben jártak Isten előtt (1Móz 6:9; 17:1), ez az embercsoport is hűséges Krisztushoz, és követi Őt, bárhová megy (Jel 14:4). Megmosták ruháikat – ami a jó cselekedeteket szimbolizálja (Jel 19:8) – „a Bárány vérében” (Jel 7:14), és immár megállhatnak Isten trónusa előtt (Jel 7:15). A végidei ígérteljesedése Krisztus áldozata révén valósulhat meg, nem emberi erőfeszítés eredménye. Ez viszont nem követői tétlenségét sugallja; épp ellenkezőleg, hiszen hűséget tanúsítanak Isten iránt még személyes veszteségeik ellenére is (Jel 7:14-17). Habár Isten az utolsó nemzedéket is „olyan úton vezetheti át, amelyen korábban senki sem járt” – ami új, a hitben való növekedés tapasztalatait is magába foglalja –, az utolsó nemzedék hitének is ugyanaz a lényege, mint a korábbi nemzedékek hitének volt.¹⁷

Következtetés

Isten tökéletessége az Újszövetségben népe iránti szeretetteljes jóságának megnyilatkozására utal. Életével és halálával Krisztus hit által engedelmeskedett Istennek, és megnyitotta az ember előtt a tökéletesség útját. Ilyeténképpen a tökéletesség az élet legfőbb vezérelve, ami nem más, mint szeretetteljes engedelmisség és hűség Isten iránt. A szeretet legfőbb elvét, Isten jellemét (1Jn 4:8, 16) és törvényének alapját (Mt 22:37-40) tükrözve a tökéletesség a tanítványságban rejlik. Aki Istenben van, szereti embertársait, és ezzel bizonyítja lelki érettségét, ez az érettség pedig folyamatos növekedés Krisztus személyes és gyakorlati megismerésében, és a „már/még nem” dinamika jellemzi. Ennek a dinamikának múlt-, jelen- és jövőbeli dimenziói vannak. Krisztus áldozata révén mindazok, akik Őt választják, tökéletességet nyernek. A Szentírás arra buzdítja őket, hogy haladjanak előre Krisztussal ápoltsajelenlegi kapcsolatukban, hiszen el kell érniük a felnőttkorúság isteni mércéjét. Végül pedig Isten végidei tökéletességének megvalósulása nem emberi erőfeszítésen, hanem az isteni kegyelem megnyilvánulásán alapszik, és kizárólag Krisztus által érhető el. Egy következő cikkben majd látni fogjuk, hogy mindezek mellett mégis valós jelenség, hogy az ember a hangsúlyt Krisztusról az emberi erőfeszítésekre próbálja áthelyezni. ■

Dan-Adrian Petre, egyetemi adjunktus, Adventus Egyetem

1. Dan-Adrian Petre: „Az adventizmus a bibliai tökéletesség és az emberi perfekcionizmus között (I)”, *Adventszemle*, 2025. január, 28-30. o.
2. További részletekért lásd: Frederick W. Danker és mások: *Greek-English Lexicon of the New Testament and Other Early Christian Literature*, 3. kiadás (Chicago, IL: University of Chicago Press, 2000), s.v. „τέλειος”, „τελειόω”, „ἐπιτελέω”, „τελειότης”, „ἄμωμος”. Bizonyos kontextusban más kifejezések is utalnak a „teljes, tökéletes, szeplőtlen” fogalmakra: *agathos* (Tit 2:10), *amemptos* (Lk 1:6; Fil 2:15; 3:6; 1Thess 3:13), *amemptōs* (1Thess 2:10; 5:23), *amōmētos* (2Pt 3:14), *anegklētos* (1Kor 1:8; Kol 1:22), *katartisis* (2Kor 13:9), *katartizō* (Lk 6:40, 1Kor 1:10; 2Kor 13:11; Zsid 13:21; 1Pt 5:10), *pantelēs* (Zsid 7:25), *plēroō* (Jel 3:2), *teleiōsis* (Zsid 7:11) vagy *teleiōtēs* (Zsid 2). v.ö. Opperwall, 3:764-765.
3. D. A. Carson: *The Gospel According to John*, Pillar New Testament Commentary (Grand Rapids, MI: Eerdmans, 1991), 557; megfigyelte, hogy Krisztus a „munkái” közé sorolta halálát, feltámadását és mennybemenetelét is. Lásd még: Lk 13:32 versét, amely azt sugallja, hogy Krisztus halála szorosan kapcsolódik munkásságának lezárulásához („harmadnapon elvégeztetem [teleiōō]”).
4. John Scholer: *Proleptic Priests: Priesthood in the Epistle to the Hebrews*, Journal for the Study of the New Testament Supplement Series 49 (Sheffield: Sheffield Academic Press, 1991), 187–188.
5. Felix H. Cortez: *Within the Veil: The Ascension of the Son in the Letter to the Hebrews*, Studies in Jewish and Christian Literature (Dallas, TX: Fontes, 2020), 179.
6. Gareth Lee Cockerill: *The Epistle to the Hebrews*, New International Commentary on the New Testament (Grand Rapids, MI: Eerdmans, 2012), 247–248.

7. David L. Allen: *Hebrews*, New American Commentary 35 (Nashville, TN: B&H, 2010), 329–331; Cockerill, 250; és Cortez, 216–217.
8. Donald A. Hagner: *Matthew 1–13*, Word Biblical Commentary 33A (Dallas, TX: Word, 1993), 135; W. D. Davies és Dale C. Allison Jr.: *A Critical and Exegetical Commentary on the Gospel According to Saint Matthew*, 3. köt., International Critical Commentary (1988-1997, London: T&T Clark, 2003-2004), 1:562-563.
9. R. T. France: *The Gospel of Matthew*, New International Commentary on the New Testament (Grand Rapids, MI: Eerdmans, 2007), 735.
10. Markus Barth: *Ephesians: Introduction, Translation and Commentary on Chapters 4–6*, Anchor Bible 34A (1974; reprint., New Haven: Yale University Press, 2008), 628–629.
11. Gordon D. Fee: *Paul's Letter to the Philippians*, New International Commentary on the New Testament (Grand Rapids, MI: Eerdmans, 1995), 344–345.
12. Scot McKnight: *The Letter to the Colossians*, New International Commentary on the New Testament (Grand Rapids, MI: Eerdmans, 2018), 323.
13. Cortez, 300.
14. Harold W. Attridge: *The Epistle to the Hebrews: A Commentary on the Epistle to the Hebrews*, Hermeneia (Philadelphia, PA: Fortress Press, 1989), 162–163.
15. Cockerill, 262.
16. Ranko Stefanovic: *Revelation of Jesus Christ: Commentary on the Book of Revelation*, 2. kiadás (Berrien Springs, MI: Andrews University Press, 2009), 450.
17. Roy E. Gane: *The Sanctuary and Salvation: The Practical Significance of Christ's Sacrifice and Priesthood*, Seeds of Hope (Madrid: Safeliz, 2019), 302.

Nyugovóra tért » » » » »

EMANUEL PIȚURLEA (1952–2024)

Emanuel Pițurlea 1952. augusztus 24-én született Segesváron, Gheorghe Pițurlea lelkipásztor családjának ötödik gyermekeként.

Első gyermekéveit édesanyja, Alexandrina betegsége miatt a családtól távol töltötte.

Családjához visszatérve nehezen sikerült közelebb kerülnie testvéreihez, az otthon melege azonban megerősítette és az élet számos nehézségén átgéjtette.

Házasságot köt Anișoara Aelenei testvérnővel, és két gyermeke születik: Luisa és Dragoș. Meghívást kap az evangélium hirdetésére, és a Moldvai Egyházterület több kerületében végez lelkipásztori szolgálatot.

Kemény próba éri, amikor egy kegyetlen betegség elragadja mellőle a feleségét. Többéynyí özvegyesség után elhatározza, hogy gyermekeivel együtt a távoli Ausztráliába költözik. Mielőtt végleg el-

hagyja az országot, 2000-ben lelkipásztorrá szentelik.

Új hazájában hét éven keresztül szolgál laikus lelkipásztorként, utána pedig Brisbane városában a román nyelvű adventista gyülekezet lelkipásztora lesz.

Tevékeny prédikátorként munkálkodik a lélekmentés terén, látogatja a tagokat, különösen az idősekre figyel oda.

2023 őszén nyugdíjba vonul, ám az egészségi állapota folyamatosan romlik, s végül 2024. július 16-án befejezi földi pályafutását.

Gyermekei idehaza, a felesége mellé temetik el (Poienița-Pășcani) a feltámadás reményében, mely reménységgel ő maga is nagyon sok meg-szorodott és megsebzett szívet bátorított.

Isten velünk – Emanuel hittestvéreivel és testvérnőivel! ■

Mihail Gh. Pițurlea

VÉGEZZÜNK VILÁGSZÉLES MISSZIÓMUNKÁT!

HATALMAS, DE NEM LEHETETLEN KÜLDETÉS

MEGVÁLTÓNK
LEGHŐBB VÁGYA,
HOGY BENNEM
ÉS BENNED
OLYAN TÁRSAKRA
TALÁLJON, AKIK
KONKRÉT VALÓ-
SÁGKÉNT KEZELIK
AZ Ő KÜLDETÉSÉT.

Anagy misszióparancsot olvasva, melyet Jézus adott követőinek (Mt 28:18-20), azon kezdünk el gondolkodni, vajon milyen stratégiákat kellene alkalmaznunk egy ilyen hatalmas küldetés végrehajtása érdekében. Feladatunk missziómunkát végezni a szekuláris nyugati világban és az evangéliumot még nem ismerő népek és népcsoportok között. Az utóbbi években felbukkanó újpogány spiritualitás a maga során ismeretlen kihívások elé állít, ugyanakkor új lehetőségeket is kínál evangelizációs törekvéseink számára.

Hogyan juttathatjuk el tehát az egész világra Jézus üzenetét? Véleményem szerint, a módszereken és technikákon túl, ennek a folyamatnak egyik különösen fontos lépése, hogy tisztán kell értelmelnünk a Jézustól kapott küldetést. A Szentírás rámutat, hogy Jézus tisztában volt saját küldetésével. Zákeussal való találkozásának kontextusa szemlélteti, majd pedig tisztán kijelenti küldetésének egyik fontos aspektusát. Mivel Jézus küldetése a mi küldetésünk is, meghívjak, elemezzük Jézus és a vámszedő találkozásának pillanatát.

Jézus küldetésnyilatkozata

Zákeus története Jézus küldetését szemlélteti és hirdeti. A vámszedőt erős vágy hajtotta, hogy láthassa Jézust. Talán arra gondolt, hogy egyedül Ő nyújthat neki olyat, amire a pénz sosem képes. Így hát eltervezte, hogy a saját szemével fogja meglátni Jézust. Terve azt is tartalmazta, hogy észrevétlen marad, és senki sem figyel fel rá. Csak-hogy egyszerűen nem vegyülhetett el a tömegben, és alacsony termete miatt a távolból nem láthatta meg Jézust. Támadt egy ötlete: arra gondolt, hogy előre szalad az úton, amelyen Jézus közeledik, és felmászik egy fűgefára. Zákeusnak fogalma sem volt Jézus küldetésnyilatkozatáról, ezért azt hitte, hogy a legjobb módját találta meg annak, hogy megláthassa a Messiást, s mindeközben észrevétlen maradhat.

Azt hitte, hogy ő keresi Jézust, de hamarosan ráeszmélt, hogy Jézus feltekint rá, és a nevéen szólítja. Zákeus azonnal rájött: *Nem én keresem Jé-*

zust, hanem Ő! Ő akar velem találkozni! „És amikor arra a helyre jutott, feltekintvén Jézus, látá őt, és monda néki: Zákeus, hamar szállj alá; mert ma nekem a te házádnál kell maradnom” (Lk 19:5).

Mit is mondtál, Jézus? Hogy meg *kell* engem látogatnod? Mi az, hogy „kell”? És miért az én házamhoz jössz? Meg akarsz büntetni a hiányosságaimért, az elkövetett vétkeimért? Mi a szándékod velem? Mi a valós oka annak, hogy látni akarsz, és be akarsz jönni a házamba?

Amikor az emberek látták, hogy Jézus bemegy egy vámszedő házába, zúgolódní kezdtek: „Bűnös emberhez ment be szállásra” (7. v.). Jézus figyelemreméltó módon fejezi be a látogatását, miután elmagyarázza küldetésének szükségszerűségét, azt a bizonyos „kell” szót. Küldetésnyilatkozatában Krisztus kijelentette: „Mert azért jött az embernek Fia, hogy megkeresse és megtartsa, ami elveszett” (10. v.).

Ez olyan, mintha ezt mondta volna: Amikor véleményyt próbáltok formálni a tetteimről, próbáljatok mindent az Én küldetésem, az étellel és a szolgálattal kapcsolatos terveim fényében látni, mivel „megkeresni és megtartani” jöttem, nem pedig büntetni.

Küldetésnyilatkozatunk

Jézus felszólítja követőit, hogy azonosuljanak a küldetésnyilatkozatával. Missziós munkatársakat keres, akik készek felvállalni ezt a munkát. Megváltónk leghőbb vágya, hogy bennem és benned olyan társakra találjon, akik konkrét valóságként kezelik az Ő küldetését. Vajon hogyan néznének ki a gyülekezeteink, ha minden tag felvállalná Jézus küldetésnyilatkozatát? Milyen légkört teremthetnénk a közösségeinkben? Hogyan viszonyulnának az ifjaink ezekhez a körülményekhez?

Sajnos, nagyon sok fiatal érzi úgy, hogy a gyülekezet felnőttjei és idősei csak részben veszik komolyan Jézus küldetésnyilatkozatát – a megkeresést –, a második részét viszont – az elvesztettek megtartását, az irántuk tanúsított szeretetet és gondoskodást – már nem. Az egyházi statisztikák

szerint nagyon sok fiataalt veszítünk el, nyilvánvaló tehát, hogy valamin változtatnunk kell. Olyan reformot kell bevezetnünk, amely elvezethet Jézus teljes küldetésnyilatkozatának teljesítéséhez.

Szolgálata során Jézus a megsebzettek iránti szeretet, megbocsátás és gondoskodás fontosságát hangsúlyozta. Ezért nem szégyellt elvegyülni azok között, akiket a társadalom bűnösöknek vagy elveszetteknek nyilvánított. Ezért döntött úgy, hogy a tömeget az utcán hagyja, és bemegy a vámszedő Zákeus házába. Lukács evangéliuma nem jegyzi fel, hogy amíg a bűnös Zákeusnál tartózkodott, Jézus akár egyetlen feddő vagy kritizáló szót is mondott volna neki. Szeretetet és elfogadást tanúsított irányában.

Zákeus Jézusra tekintett, és mindent megértett: „Jézusnak nincs titkolni valója, nincs más terve, csak az, hogy segítsen és megmentsen.” Krisztus szeretete nem csak megtérést hozott Zákeus számára, hanem megújult életet és teljes isteni átváltozást.

Ellen White írja: „Krisztus azért jött a földre, hogy minden ember elnyerhesse az üdvösséget. A Golgota keresztyén megfizette az elveszett világért a jóvátétel felülmúlhatatlan díját. Szerénysége, önfeláldozása az elbukott ember iránti mélyes szeretetét bizonyítja. Azért jött a földre, hogy megkeresse és megmentse az elveszettet. Küldetése a bűnösökért történt, minden bűnösért, minden nyelvből és népből. Kifizette az árat mindenkiért, hogy megváltsa, egységre és összhangba hozza őket magával. Nem hagyta ki a legtevélyegőbbet és a legbűnösebbet sem. Különösen azokért fáradozott, akik a legjobban rászorultak. Minél nagyobb szükségük van a megigazulásra, annál nagyobb Jézus megértése, annál mélyebb az érdeklődése, annál buzgóbban fáradozik értük. Nagy, szerető szíve mélyen megindul azokon, akiknek állapota a legreménytelenebb, azokon, akik leginkább rászorultnak az átalakító kegyelemre.”¹

Krisztus élete ékesszólóan igazolja, hogy egy életet sokkal hatékonyabban lehet megváltoztatni szeretettel mint prédikálással, szembesítéssel vagy kritizálással. „A fiatalokat és tapasztalatlanokat nagy türelemmel kell hordoznunk, mert komoly hibákat követhetnek el. Krisztus arra szólít fel, hogy a szelídség szellemében segítsük őket talpra állni. Ha elbátortalanítjuk, akkor kétségbe taszítjuk és tönkretesszük őket. Krisztus felelősnek tart ezért. Ha nem ápoljuk naponta a szeretetet, abban a veszedelemben forgunk, hogy szűk látókörűek, kemények, szenteskedők, szórszálhasogatók leszünk, miközben igaznak tartjuk magunkat. Holott Isten távolról sem helyesli életünket.”²

A szeretetteljes, gondoskodó közösségekben az emberek elfogadva érzik magukat, bármi is történjék. Ezek a gyülekezetek olyan helynek bizonyulnak, ahová az emberek szívesen jönnek, és el akarják hozni a barátaikat és a szomszédaikat is. Ha mindezeket túl a maga során minden tag Krisztushoz hasonlóan szeretetet tanúsít, az élet jó illatát fogja terjeszteni a körülötte élőkre.

Jézus nemcsak az életét adta a bűnösökért, hanem szolgálta is azokat, akikkel találkozott, kielégítette testi, értelmi, érzelmi és lelki szükségleteiket. Életének jelentős részét szánta az emberekről való gondoskodásra és a gyógyításra. Végső célja pedig valóban az volt, hogy üdvösséget, örök életet szerezzen az embereknek, viszont tudta, hogy az üdvösséget csak úgy fogadják el, ha olyan szeretetteljes személy kínálja fel, aki törődik velük és kielégíti szükségleteiket.

A mi feladatunk

Sose feledkezzünk meg Jézus küldetésnyilatkozatáról, és tegyük azt a magunkéval! Ha komolyan vesszük a világszéles missziómunkát Krisztusért, akkor tőle kell példát vennünk.

Még több szeretetet kell tanúsítanunk mások felé, a tévelygők, a fiatalok, a szomszédok iránt, ahogy azok iránt is, akik még nem ismerik Krisztust. Még jobban kell szeretnünk Istent és az Ő Igéjét, még több szeretettel és elfogadással kell viszonyulnunk küldetésnyilatkozatához.

Azok az emberek, akik megtapasztalják Krisztus szeretetét, nem tehetik meg, hogy ne szeressék embertársaikat, hogy ne beszéljenek – szavakban és cselekedetekben – másoknak is Krisztusról. Imádkozzunk azért, hogy Krisztus küldetésnyilatkozata a mienk is legyen! Az Ő missziónyilatkozatával együtt kaptuk az ígéretet is, miszerint velünk lesz a világ végezetéig, és a dicsőséges aratás érdekében megáldja erőfeszítéseinket. „Mert azért jött az embernek Fia, hogy megkeresse és megtartsa, ami elveszett” (Lk 19:10). ■

1. Ellen G. White: *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 5. köt., 603. o.

2. *Ua.*, 605. o.

Artur Stele, a Generál Konferencia alelnöke

MISSZIÓMUNKA ÉS ÁLDOZATVÁLLALÁS ARTUR STELE

**AZOK AZ EMBEREK, AKIK
MEGTAPASZTALJÁK KRISZTUS
SZERETETÉT, NEM TEHETIK
MEG, HOGY NE SZERESSÉK
EMBERTÁRSAIKAT, HOGY NE
BESZÉLJENEK – SZAVAKBAN
ÉS CSELEKEDETEKBE –
MÁSOKNAK IS KRISZTUSRÓL.**

MI A HELYES, HA JÉZUS KRISZTUS VAGY A SZENTHÁROMSÁG NEVÉBEN KERESZTELÜNK?

Cselekedetek 2:38 versében olvassuk: „Péter pedig monda nékik: Térjete meg és keresztelkedjete meg mindnyájan a Jézus Krisztusnak nevében a bűnöknek bocsánatára; és veszitek a Szentlélek ajándékát.”

Ebben a szövegben, mint ahogy más igehelyeken is (Róm 6:3; Gal 3:27), a Jézus nevében véghez vitt keresztségről olvashatunk, és csupán Mt 28:19 versében találkozunk az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében végzett keresztséggel. Elképzelhető, hogy ellentét van Jézus szavai (Máté evangéliumában) és az apostolok kijelentései között? Melyik a helyes formula, amit alkalmaznunk kellene a keresztség alkalmával?

Az Újtestamentum szerint az üdvösség az Atya, a Fiú és a Szentlélek egységes, ugyanakkor különállóan is fontos munkájának eredménye. Nincs üdvösség, ha az Istenség személyei valamelyikének a munkája hiányzik. Ez az együtt munkálkodás többféleképpen van leírva. Például: nem csupán a keresztség zajlik a Jézus nevében, hanem a Biblia majdnem összes története is. Az Ő nevé-

ben gyűlnek össze az imádók, ördögöket űznek, csodákat tesznek, üdvözítenek... és a példákat folytathatnánk. Viszont amikor a Biblia mindezen cselekményeket a Jézus nevében említi, akkor ide sorolja a Megváltó által körülírt összes valóságot, cselekvést. Krisztus kijelentette, hogy az Atya nevében jött (Jn 5:43); mindent az Atya nevében cselekszik (Jn 10:25); a Fiú semmit sem cselekszik önmagától (Jn 5:19), és ezáltal az Atyát dicsőíti (Jn 17:4). Maga Jézus mondja el nekünk, milyen kapcsolata van az Atyával: „Ha valaki szeret engem, megtartja az én beszédemet: és az én Atyám szereti azt, és ahhoz megyünk, és annál lakozunk” (Jn 14:23). Vagyis: aki szereti és elfogadja Jézust, szereti és elfogadja az Atyát is; viszont nem két különálló vagy egymást követő cselekmény során, hanem egyetlen cselekmény keretében.

És hogy teljes legyen a kép, amint az Atya elküldte Jézust, ugyanúgy küldi el a Szentlelket is a Jézus nevében (Jn 14:26), a Szentlélek pedig Jézust dicsőíti (Jn 16:14). Tanítványait Jézus azzal bátorította, hogy velük lesz „minden napon” (Mt 28:20),

AKI SZERETI ÉS ELFOGADJA JÉZUST, SZERETI ÉS ELFOGADJA AZ ATYÁT IS; VISZONT NEM KÉT KÜLÖNÁLLÓ VAGY EGYMÁST KÖVETŐ CSELEKMÉNY SORÁN, HANEM EGYETLEN CSELEKMÉNY KERETÉBEN.

viszont ez az egyetemes jelenlét csak a Szentlélek munkája révén valósulhat meg (Jn 14:16). Tehát, akié a Vigasztaló, azé a Fiú; akié a Fiú, azé az Atya – mindez egyetlen, egyedi és azonnali megtapasztalás során. Következésképpen, ha valaki biblikusan jelenti ki, hogy *övé a Fiú*, akkor ez a kifejezés tartalmazza a fentiekben vázolt teljes teológiát és realitást.

Az Istenség személyeinek olyannyira egységes a munkálkodása, hogy némely esetben ugyanazon cselekvés más-más isteni személynek van tulajdonítva. Például: a Biblia kijelenti Krisztus feltámasztásáról, hogy „ezt a Jézust feltámasztotta az Isten” (Csel 2:32), majd pedig, hogy a Lélek támasztotta fel Őt (Róm 8:11), mint ahogy azt is, hogy maga Jézus vette fel újra az életét (Jn 10:18). A Biblia egyszerű választ ad a kérdésre, hogy ki támasztotta fel Jézust: Isten... és ez a válasz egyszerre utal az Atya, a Fiú és a Szentlélek munkájára is. Nem csoda, hogy amikor Jézus a keresztségről beszélve Mt 28:19 versében a Szentháromság formuláját használja, hozzáteszi, hogy a keresztség valakinek a NEVÉBEN – vagyis egyes számban – történik, és ez az egyetlen Név: az Atya, a Fiú és a Szentlélek.

Tisztán érthető tehát a bibliai üzenet: „mindaz, aki az Úrnak nevét hívja segítségül, megmenekül” – mondja Jóel próféta Jehovára utalva, de Péter és Pál is ezekkel a szavakkal utal Jézus Krisztusra (Jóel 2:32; Csel 2:21; Róm 10:13).

Következésképpen, azok a hívők, akik Krisztus nevében keresztek meg, megvallották hitü-

ket az Atyában és a Szentlélekben, mivel így tanította őket Jézus. A „Jézus nevében” kifejezés magába foglalja az Atya és a Szentlélek munkáját is. Ilyen értelemben a bibliai keresztségkor elhangzó formula akár teljes, akár rövidített változatban, ugyanazt írja le: az üdvösség valóságát, amit az Istenség – az Atya, a Fiú és a Szentlélek együtt – valósít meg:

- „Péter pedig monda nékik: Térjetelek meg és keresztek meg mindnyájan a Jézus Krisztusnak nevében a bűnöknek bocsánatára; és veszitek a Szentlélek ajándékát” (Csel 2:38).
- „Avagy nem tudjátok-e, hogy akik megkeresztelkedtünk Krisztus Jézusba, az ő halálába keresztek meg?” (Róm 6:3).
- „Mert akik Krisztusba keresztek meg, Krisztust öltöztetek fel” (Gal 3:27).
- „... megkeresztelvén őket az Atyának és a Fiúnak és a Szentléleknek nevében” (Mt 28:19).
- Az üdvösség = az Atya, a Fiú és a Szentlélek egységes munkája.
- A Biblia összes cselekménye a Jézus nevében történik.
- Az Atya nevében jött el (Jn 5:43)
- Az Atya nevében cselekszik (Jn 10:25)
- Semmit sem tesz magától (Jn 5:19)
- Dicsőíti az Atyát (Jn 17:4).
- „Ha valaki szeret engem, megtartja az én beszédemet: és az én Atyám szereti azt, és ahhoz megyünk, és annál lakozunk” (Jn 14:23).
- „Ama vigasztaló pedig, a Szentlélek, akit az én nevemben küld az Atya, mindenre megtanít majd titeket, és eszetekbe juttatja mindazokat, amiket mondtam néktek” (Jn 14:26).
- „És én kérem az Atyát, és más Vigasztalót ad néktek, hogy veletek maradjon mindörökké” (Jn 14:16).
- „Ezt a Jézust feltámasztotta az Isten” (Csel 2:32).
- „Annak a Lelke... aki feltámasztotta Jézust” (Róm 8:11).
- „Leteszem az én életemet, hogy újra felvegyem azt... Van hatalmam letenni azt, és van hatalmam ismét felvenni azt” (Jn 10:17-18).
- „De mindaz, aki az Úrnak nevét hívja segítségül, megmenekül” (Jóel 2:32; Csel 2:21; Róm 10:13).

A „Jézus nevében” kifejezés tehát az Atya és a Szentlélek munkáját is magába foglalja. ■

**A BIBLIAI
IGAZSÁG
GABRIEL
IȘVAN**

**AZOK A HÍVŐK,
AKIK KRISZ-
TUS NEVÉBEN
KERESZTEL-
KEDTEK MEG,
MEGVALLOTTÁK
HITÜKET AZ
ATYÁBAN ÉS
A SZENTLÉ-
LEKBEN, MIVEL
ÍGY TANÍTOTTA
ŐKET JÉZUS.
A „JÉZUS NEVÉ-
BEN” KIFEJEZÉS
MAGÁBA FOG-
LALJA AZ ATYA ÉS
A SZENTLÉLEK
MUNKÁJÁT IS.**

Gabriel Ișvan, a Munténiai Egyházterület titkára

TAPASZTALJUK MEG A HIT EREJÉT!

SZÁMODRA IS VAN HELY ISTEN HITHŐSEINEK OSZLOPCSARNOKÁBAN

A kutatók az utóbbi 25 évben közelebbről megvizsgálták az általános értelemben vett hit és a sajátságos, vallásos hit közötti kapcsolatot. A hit pozitívan hat testi, értelmi és érzelmi egészségünkre. Noha a kutatás még tart, és nem kaptunk mindenre választ, azt máris tudjuk, hogy a hitnek fontos szerepe van. Híres egyetemek, közegészségügyi és kutatási intézmények jutottak hasonló következtetésre: az erős hitrendszer a jobb egészség alapjául szolgálhat.

A HIT ERŐVEL
TÖLTI FEL EGÉSZ
LÉNYÜNKET, ÉS
BÁTORSÁGOT
AD. ÚJJÁÉLESZTI
A REMÉNYSÉ-
GÜNKET, ÉS SZE-
MEINKET A JELEN
VALÓSÁGAIRÓL
A JÖVENDŐ LEHE-
TŐSÉGEIRE EMELI.
A HIT ELHISZI
ISTEN ÍGÉRETEIT,
ÉS AZ ISTENI
AJÁNDÉKOKAT
MÉG MEGVALÓ-
SULÁSUK ELŐTT
ELFOGADJA.
A HIT MAGA
A GYÓGYULÁS.

Íme, két példa arra, hogy a lelkiség hatással van az életünkre:

Egy Kaliforniában végzett felmérés során kimutatták, hogy a templomba járók és az egyházi tevékenységekben aktívan résztvevők sokkal kevésbé aggódnak az anyagiak, az egészségük vagy bármely más hétköznapi dolog miatt, szemben azokkal, akiknek nincsenek lelki elfoglaltságaik. Más tanulmányok arra mutattak rá, hogy a lelkiség csökkenti az öngyilkosságok, az alkohol- és kábítószer-fogyasztás, valamint a bűnözés és a válások számának arányait. Egy a Columbia Egyetem által végzett tanulmány szerint azok a nők, akiknek az édesanyjuk vallásos életet élt, 60%-kal alacsonyabb kockázattal lesznek depressziósok a következő 10 évben, azokhoz a nőkhöz viszonyítva, akiknek az édesanyjuk nem élt kegyes életet. Egy másik tanulmány arra mutatott rá, hogy azok a lányok, akik az édesanyjukkal egyazon felekezethez tartoznak, 71%-kal kisebb eséllyel esnek depresszióba, fiúk esetében pedig ez az arány még magasabb (84%!).¹ E tanulmányok és sok más hasonló kutatás eredményeként a kutatók arra a következtetésre jutottak, hogy az erős hitrendszer jobb egészségi állapot alapjául szolgál.

A hitnek különleges hatása van

Elemezzük az igazi, biblikus hitet: „A hit pedig a remélt dolgok valósága, és a nem látott dolgokról való meggyőződés” (Zsid 11:1). Hit az, ami a távolba lát, előre tekint, hiszen „a remélt dolgok valósága”. A görög szöveg itt egyfajta alapra utal, és rámutat arra, hogy a hit alatt valójában életünk alapja értendő. A hit ugyanakkor fölfelé tekint, hiszen nem más, mint „a nem látott dolgokról való meggyőződés”.

A hit arról biztosít, hogy Isten végül minden álmunkat teljesíteni fogja. Hit által bízunk abban, hogy Isten meg fog erősíteni, hogy legyőzhessünk minden akadályt mindaddig, míg az Ő örök országában elnyerjük a végső jutalmat.

Ellen White pontosít a vallásos hit természetével kapcsolatosan: „A hit bízalom Istenben, bizakodás abban, hogy Ő szeret bennünket, és a legjobban tudja, hogy mi válik javunkra.”² A hit erővel tölti fel egész lényünket, és bátorságot ad. Újjáéleszti a reménységünket, és szemeinket a jelen valóságairól a jövődő lehetőségeire emeli. A hit elhiszi Isten ígéreteit, és az isteni ajándékokat még megvalósulásuk előtt elfogadja. A hit maga a gyógyulás.

Isten hőseinek oszlopcsarnoka

Az ótestamentumi hithősöket ez a meggyőződés erősítette életük kihívásai és küzdelmei közepette, és tette őket Isten iránt hűségesekké. Ábel, Énoh, Noé, Ábrahám, Jákob, József, Mózes és mások, akiket a Zsidókhoz írt levél 11. fejezete megemlít, mind-mind rendelkeztek ezzel a közös vonással, a *hittel*, amely fenn tartotta és támogatta őket életük során.

Zsidók 11. fejezete évszázadok hithőseit sorolja fel. Nevük bekerült Isten hőseinek oszlopcsarnokába. Meglepő módon a hithősök listájának élén olyan személy áll, aki hamar befejezi az életét. Itt nincs szó csodálatos szabadulásról: „Hit által vitt Ábel becsesebb áldozatot Istennek, mint Kain, ami által bizonyágot nyert afelől,

hogy igaz, bizonyosságot tevén az ő ajándékairól Isten, és azáltal még holta után is beszél” (Zsid 11:4). A Szentírás szerint Ábel igaz ember volt, hite mégis a halálát okozta. Ha nem lett volna hite, nem vesztette volna el az életét. Kainnak nem volt hite, és életben maradt. Ez a helyzet furcsának tűnhet azok számára, akik tévesen értelmezik az igazi hitet. Ezen a földön a hit végkifejlete nem olyan, mint a hollywoodi filmekben. Az igazi hit megmarad.

A hit „királyi vonalán” Énokh következik: „Hit által vitetett fel Énokh, hogy ne lásson halált, és nem találták meg, mert az Isten felvitte őt. Mert felvitetése előtt bizonyosságot nyert afelől, hogy kedves volt Istennek” (Zsid 11:5). Ha Énokhnak nem lett volna hite, meghalt volna, de hitt és életben maradt, miközben a hasonlóan értékes hittel bíró Ábel meghalt. A hit e neves hősei mutatják be, hogyan kell hinnünk Istenben. Énokh az életével hitt Istenben, Ábel a halálával.

Figyeljük meg a Noé és Ábrahám közötti kontrasztot: „Hit által tisztelte Istent Noé, mikor megintetvén a még nem látott dolgok felől, házanépe megtartására bárkát készített” (Zsid 11:7). Noét a hite vezérelte, hogy azt tegye, amit Isten mond, még ha az akkori világ nevetségesnek is tartotta azt, amiben hitt. Noé azonban betartotta Isten utasításait. Százhusz éven át építette a bárkát, noha az esőnek egyetlen jele sem mutatkozott. Ilyen az igazi hit. Ábrahám tapasztalata viszont ennek a tökéletes ellentéte: „Hit által engedelmeskedett Ábrahám, amikor elhívatott, hogy menjen ki arra a helyre, amelyet örökölendő vala, és kiméne, nem tudván, hová megy” (Zsid 11:8). Ábrahámot a hite vezérelte, hogy hagyja el családját és szülőhazáját, és vágjon neki az ismeretlennek.

Micsoda kontraszt! Ábel hitben halt meg, Énokh hit által maradt életben. Noé hit által maradt azon a helyen, ahol élt, Ábrahám viszont hit által indult el az ismeretlen felé. Ilyen kontrasztok jellemzik ezt a fejezetet.

Sára 90 évesen szült fiút, Ábrahám pedig fogta a gyermeket, Izsákot, aki immár erős fiatalemberré cseperedett, és vele együtt felment a Mórija hegyére, mivel Isten azt parancsolta neki, hogy áldozza fel a gyermekét. Isten azonban megtisztelte Ábrahám hitét, és életben hagyta Izsákot. Ugyanaz az Isten, aki azt kérte ezektől a szülőktől, hogy higgyék el, hogy meg fog születni a vágyott fiú, most azt kérte, hogy továbbra is higgyenek benne, miközben megparancsolja, hogy áldozzák fel a gyermeket.

A hit nem azt jelenti, hogy azt kérünk Istentől, amit akarunk, és reméljük, hogy meg is kapjuk. A hit kitartó bizalom Istenben – körülményektől függetlenül. Lehet, hogy életünket veszélyeztető betegség gyötör, vagy talán jó egészségnak örvendünk. Élhetünk nyugodt, hálas életet a szülőhelyünkön, vagy lehet, hogy épp egy olyan területre kell költöznünk, amivel kapcsolatosan

fenntartásaink vannak. Lehet, hogy anyagilag jól mennek dolgaink, vagy ellenkezőleg, keményen kell küzdenünk, hogy valahogy törleszteni tudjuk a banki részletet. Lehet, hogy kiváló a házasságunk, vagy épp azt kell tapasztalnunk, hogy a szétesés fenyegeti. Lehet, hogy közel érezzük magunkat Istenhez, vagy ellenkezőleg, nagyon távolinak érezzük Őt. A hit azonban nem az érzéseinktől és nem is a körülményeinktől függ (Hab 3:17-19).

A Zsidók 11. fejezetében felsorolt hithősök életében volt egy közös elem: *bíztak Istenben*.

Növeljük a hitünket!

Mit tehetünk, ha gyenge a hitünk? Róma 12:3 verséből megtudjuk, hogy „Isten adta kinek-kinek a hit mértékét”. Amikor tudatosan elhatározzuk, hogy a szerető és mindenható Istenhez közeledünk és bízzunk benne, Ő a hit egy bizonyos mértékét helyezi szívünkbe. A hit tehát Istentől kapott ajándék. Minél többet foglalkozunk ezzel az ajándékkal, annál inkább fog növekedni. A hit akkor növekszik, ha megtanulunk bízni Istenben életünk megpróbáltatásai és kihívásai közepette. Vannak nehéz pillanatok és körülmények az életben, amikor a hitünk növekszik és fejlődik. Némely esetben a legnagyobb elkeseredés pillanatai bizonyulnak a hit legnagyobb lehetőségeinek.

Akkor növekszik a hit, ha elmélkedünk Isten Igéjéről. A Szentírás is ezt az isteni valóságot hirdeti: „Azért a hit hallásból van, a hallás pedig Isten Igéje által” (Róm 10:17). Minél inkább betöltekezik elménk az isteni Igével, annál jobban növekszik a hitünk. A bizalom Istenben erővel tölti fel a lényünket, s így megerősödünk testi, értelmi, érzelmi és lelki téren. Még ha olyan betegséggel is küzdünk, amely az életünket veszélyeztet, a hit a jelenvalók közül ki tud emelni az eljövendők felé. Belekapaszkodunk ama „boldog reménységbe”, és örülünk Krisztus dicsőséges visszajövetelének, amikor majd a betegség örökre eltörlöttetik.

Addig is azonban élünk a Jézusba, minden gyógyulás Forrásába vetett hit által! ■

**CSELEKVŐ
HIT
MARK
FINLEY**

„A HIT BIZALOM
ISTENBEN, BIZAKODÁS ABBAN,
HOGY Ő SZERET
BENNÜNKET, ÉS
A LEGJOBBAN
TUDJA, HOGY MI
VÁLÍK JAVUNKRA.”

1. *Journal of the American Academy of Child and Adolescent Psychiatry*, 1997.
2. Ellen G. White: *Előtted az élet*, 253. o.

Mark A. Finley 2010-ben a Generál Konferencia alelnöki tiszttségéből vonult nyugdíjba. Jelenleg a Generál Konferencia elnökének asszisztenseként, valamint az *Adventist Review* c. folyóirat külső munkatársaként tevékenykedik.

AZ ÉHEZŐNEK MEGSZEGD KENYEREDET!

AZ IGAZI KERESZTÉNYSÉG MAGA A SZOLGÁLAT

Olyan idöket élünk, amikor a történelem napja lassan a látóhatár mögé bukik. Az emberiséget ostromlott város lakóihoz hasonlóan a bizonytalanság és nyugtalanság lelkülete uralja. Van azonban egy lényeges különbség: paradox módon nem külső veszély fenyeget, hanem épp a magukat őrszemnek nevező lakosok veszélyeztetik a „város” létét. Olyan vírus fertözte meg öket, amely pusztítást végez az emberek között. Megrontja testüket és lelküket, valójában mindenüket: gondolkodásukat, érzéseiket, magatartásukat, erkölcsi érzéküket, értékrendjüket, de különösen az emberi kapcsolatokat.

E kórokozó hosszútávú hatásai a város önpusztítását fogják okozni. Ilyen a bűn – hiszen erről van szó –: pusztító és önpusztító. Folyamatosan és következetesen alakítja a történelmet a Szent Könyvben megírt vég felé.

Világunk a bűn világa. Már születéskor megfertözt bennünket a lélekromboló vírus. Az Istenbe vetett hit romlásának kockázata állandó veszélyként fenyeget. A bibliai választott nép, majd a kereszténység történelme is ezt igazolja. A mai keresztény nem igazán különbözik a hajdani pogánytól, aki annak idején megpróbálta vezetni Istent. Ezzel szemben ma épp őt kell Istenhez vezetni.

Ilyen körülmények között Isten Igéje saját valóságunkunk tesztelésének kritériumát kínálja fel. Ézsaiás próféta könyvében az igazi kereszténység legfőbb jellemvonását találjuk: „Az éhezönek megszegd kenyeredet!” (58:7). Más szóval: vedd észre embertársadat, törödj vele és légy hajlandó szolgálni neki! Az igazi keresztény élet olyan szolgálat, amely annak példáját követi, aki kész volt elhagyni a mennyet, hogy szolgáljon nekünk.

A világ, amiben élünk

Korunk egyik legátütöbbs jellemzője az emberi elidegenedés, amely minden emberi kapcsolatban megmutatkozik. A tömbházban vékony falak választják el egymástól a lakrészeket, a szomszédok között azonban egyre vastagabbak a láthatatlan falak. Az utcán a járókelők közömbösen elmennek egy elesett ember mellett, és folyamatosan nő azoknak az idős és tehetetlen szülöknek a száma, akikről megfeledkeznek a hálátlan gyermekek. Sokan gondolják, hogy a technika és a tudomány fejlődésének körülményei közepette ez elkerülhetetlen folyamat. A felgyorsult élet, az egyre magasabb életszínvonal nyomása, az urbanizáció, az egyre mesterségesebb életkörülmények, a vallásos hit elvesztése és kizárólag a mulandókkal való tördés ennek az elidegenedésnek csupán néhány

A JÉZUS ÁLTAL
ELÉNK ÁLLÍTOTT
PÉLDA SZEMLÉ-
LÉSE VEZET EL
ODA, HOGY ÖNZÖ
ÉLETÜNK MÁSOK
FELÉ NYITÓ
ÉLETTÉ VÁLIK,
A BUZGÓ IMÁK
PEDIG FELKÉSZÍT-
HETNEK ARRA,
HOGY MEGKAP-
JUK A MEGVÁLTÓ
SZOLGÁLAT-
KÉSZ LEKÉT.

oka. Való igaz, hogy mindezek elősegítik az emberek közti szakadékok mélyülését, viszont a legfőbb jelenség, amiről a Megváltó is a végidő jelként beszélt, az a **bűn**. A következőket olvassuk Mt 24:12 versében: „És mivelhogy a gonoszság [a bűn] megsokasodik, a szeretet sokakban meghidegül.” E szavakból kitűnik mindaz, amire a korunkat jellemző két jelenség valósága is utal, és pedig: a szekularizmus (az Istentől való elidegenedés) és az individualizmus (az emberektől való elhidegülés), ami azt jelenti, hogy a Teremtőtől való elfordulás magával hozza a teremtménytől való elfordulást is.

Az ember önmaga iránti szeretete átveszi az Isten és az emberek iránti szeretetnek a helyét. Jóindulatú figyelme és érdeklődése csak önmaga felé irányul. Az individualista önzés ellensúlyozásaként a társdalom támogató intézményes formákat hozott létre: jótékonsági szervezeteket árváknak, időseknek, fogyatékkal élőknek, gyógyíthatatlan betegeknek. Humanitárius szempontból teljes mértékben kiváló intézményekről beszélhetünk. Másfelől azonban épp a létezésük árulkodik a legtöbb olyan ember közönyéről, akinek lenne lehetősége segíteni, de nincs benne felebaráti szeretet.

Milyenek vagyunk mi?

Megtörténhet, hogy az önzés beteges hulláma Isten gyermekeit is megérinti? Ellen G. White évtizedekkel ezelőtt figyelmeztetett arra, hogy a világ lelki betegségei is ragályosak.

Kétségtelen, hogy a mai gyülekezetek jelentős mértékben különböznek a régiektől, még a hívők közötti, érezhetően „kihűlt” kapcsolatok tekintetében is. Így az egymásért végzett szolgálat és a missziómunka immár kikerült a személyes kezdeményezés és munkavállalás keretéből, és nagymértékben áthelyeződött az egyházi intézményekre: az ASEF, a Sola Scriptura, az ASUP, az ADRA, az Adventista Médiaközpont, az egészségközpontok, az adventista iskolák és egyéb intézmények váltak a szolgálat hatékony eszközeivé. Ezek azonban hatalmas anyagi áldozatok árán jöttek létre és tarthatók fenn. Hálásnak kell lennünk Istennek ezekért az intézményekért. **Ám semmi sem helyettesítheti a tagok személyes munkáját, amit saját befolyási körükön belül végezhetnek!**

Aggodalomra ad okot és imára kell, hogy késztesse: a misszió és a körülöttünk élők szükségletei iránti érdeklődés egyre kevésbé mutatkozik meg a hívő ember életében. Minden hívő ember életében! Hát nem furcsa, hogy miközben hajlandók vagyunk tiszteletben tartani minden más törvényt és parancsolatot, bármibe is kerüljön, a Meg-

váltó azon határozott és ellentmondást nem tűró parancsának teljesítését, miszerint az Ő tanúinak kell lennünk, inkább intézményekre, projektekre és nyilvános evangélistákra hárítjuk?

Az egyén vallásos életének minősége határozza meg annak a közösségnek a lelkeségét, amelynek a tagja, s végül az egész egyház lelkeségét is. Ennek tudható be, hogy egyre gyakrabban alakulnak ki introvertált, szombatontként négy vagy több prédikációval és szombatiskolával táplált közösségek, amelyek azonban nem osztják meg a körülöttük élőkkel a gazdag lelki táplálékot. Csak személyes érdekből fogyasztanak, szem elől tévesztve a szolgáló életet, amelyet a Nagy Misszionárius mutatott be nekünk.

A Jézus által élénk állított példa szemlélése vezet el oda, hogy önző életünk mások felé nyitó életté válik, a buzgó imák pedig felkészíthetnek arra, hogy megkapjuk a Megváltó szolgálatkész Lelkét.

Védőbeszéd a személyes munkáért

Ha minden gyülekezeti tag missziómunkát végezne ismerősei körében, csodálatos lelki növekedést és az egyház számbeli gyarapodását érhetnénk el. El tudjátok képzelni, mi lenne, ha minden tag évente egy személy megtéréséhez járulna hozzá? Olyan mértékben növekedne országunkban az egyház, mint annak idején pünkösdkor!

Talán túl derűlátónak tűnik ez az elképzelés, de Isten képes ilyen csodákra, ha engedjük, hogy eszközeiként használjon fel, és ha ki lennénk képezve arra, hogy miként műveljük az embertársakért végzett szolgálat művészetét. Az Úr szolgálólánya azt írja, hogy minden gyülekezetnek misszióiskolává kellene válnia, ahol a tagokat, kezdve a gyermekektől a legidősebbekig, ösztönözzük és kiképezzük a személyes munkára. Micsoda ébredést eredményezhetne ez a gyülekezeteinkben!

Egyébként valahányszor egy közösségen belül megmutatkozik a lelki élet hanyatlása, a közömbösség, és megjelennek a nézeteltérések, ezek legfőbb oka a missziós lelkület hiánya. Furcsa mód, a missziós lelkület hiánya oka és okozata is a hanyatló lelkeségnek. Az egocentrikus gyülekezet az imaterem négy fala közt éli vallásos életét; csak a fogyasztással törődik, így nem egyéb „lelki táplálékot fogyasztó társadalomnál”. Vajon magunkra ismerünk ebben a leírásban? Túltápláljuk magunkat prédikációkkal és tanításokkal, amelyeket viszont ha nem osztunk meg a szükségben levő embertársainkkal, bennünk sem maradnak meg.

A SZERETET EREJE FORRAY LÁZÁR

A BEFOLYÁSI
KÖRÜNKBEN ÉLŐ
EMBEREKÉRT
MEGTEHETJÜK –
ÉS MEG IS KELL
TENNÜNK – AZT,
HOGY SZERETET-
TEL ÉS BUZGÓ,
KÖZBENJÁRÓ
IMÁKKAL VEGYÜK
ŐKET KÖRÜL. EZ
A SZOLGÁLAT
LEGFONTOSABB
FORMÁJA.

A KERESZTÉNY
VALLÁS ÖNZŐ
MEGÉLÉSE
LERÁNTJA
A LEPLET ARRÓL
A HITRŐL, AME-
LYET EGYESEK
– ÁLLÍTÁSUK
SZERINT – BIR-
TOKOLNAK.

A biológiából tudjuk, hogy a szervezet zsírokká alakítja a táplálék azon részét, amely nem kerül feldolgozásra testi vagy szellemi erő kifejtés révén. Ilyen alapon tehát létezik lelki „elhízás” is.

A történelmi egyházak túlélnek a tagok missziós tevékenysége nélkül is. Ott a legtöbb esetben a vallás nem feltételezi az Istennel élt élet választását, csupán örökséget, amit a szülők, a nemzet vagy a faj hagyott rájuk. Ortodox, katolikus vagy protestáns vagy csecsemőkori keresztséged pillanatától kezdve, adventistává azonban választás útján válsz, amikor válaszolsz Isten különféle módon közvetített hívására, sok esetben épp egy adventívó által tolmácsolt hívásra. Az egyház a tagok missziómunkájának köszönhetően létezik és fejlődik.

Az „élő kövek” folyamatos utánpótlásának hiányában – akik csatlakozhatnának az egyház „épületéhez”, és friss „vérrel” táplálhatnák a közösségi

életet – megjelenik a gyengülés és elöregedés szó szerinti és átvitt értelemben is valós jelensége. Ha a gyülekezet tagjaiban nem ég a missziós lelkelet, nem keresik meg embertársaikat, s így a kialvás szomorú kilátása igazi veszélyt jelenthet egy nem túl távoli jövőben.

A keresztyén vallás önző megélése lerántja a leplet arról a hitről, amelyet egyesek – állításuk szerint – birtokolnak. Az „Éhezőnek megszegd kenyeredet!” parancs arra emlékeztet, hogy Krisztus vallásának lényege a másokért végzett misszió, amely során a szolgálat az élet értelmévé válik. Akinek a kezében van az élet kenye, nem gondolhat csak önmagára – azokra is gondolnia kell, akik még nem rendelkeznek ezzel a kenyérrel. Micsoda rendkívüli üzenetet rejtenek Ézsaiás prófeta szavai a *külsőségekbe* rekedt keresztyénység számára!

Mi a missziós lelkelet?

A „szolgálat” és a „missziómunka” azonos értelmű kifejezéseit használtam. Valóban ugyanaz a jelentésük: érdeklődéssel és szeretettel válaszolni a körülöttünk élők szükségleteire.

Az emberek elsőprő többsége nélkülözéssel, fájdalokkal és a földi, mulandó élettel járó szomorúsággal küzd. A betegségek, igazságtalanságok, konfliktusok és különféle hiányosságok sokak életének szerves részei. A szolgálat azt feltételezi, hogy nem hagyjuk kárba veszni a jót tevés egyetlen alkalmát sem; nyitva tartjuk a szemünket, hogy meglássuk mások szükségleteit, a fülünket, hogy még a ki nem mondott segélykiáltásokat is meghalljuk. Kezünk kész adni, arcunk kedvességet, jószágot sugároz és Jézus szeretetét tükrözi. Legyen egy jó szavunk minden emberhez, akivel találkozunk, figyelembe véve a szükségleteiket. Legyünk áldás azok számára, akik között élünk. Minden egyes jó cselekedet egy missziós gesztus, missziómunka!

Ez a missziómunka, a missziószolgálat emberbaráti dimenziója, de van a szükségleteknek egy másik, sokkal fontosabb dimenziója is, amelyre csak ritkán figyelnek fel az emberek: az, hogy szükségünk van Istenre. Nyilvánvaló, hogy az emberek nem igazán képesek kielégíteni egy olyan szükségletet, amit nem érzékelnek hiányként. Néha arra van szükség, hogy a Szentlélek hosszan kéréljen és könyörögjön a szív ajtajában, míg nem a tékozló fiúnak újra eszébe jut az atya és az „atyai ház”. A befolyási körünkben élő emberekért azonban megtehetjük – és meg is kell tennünk – azt, hogy szeretettel és buzgó, közbenjáró imákkal vegyük őket körül. Ez a szolgálat legfontosabb formája.

A missziómunkában ez a szolgálat lelki dimenziója. Osszuk meg a kenyerünket, az élet kenyerét az éhezővel. Úgy tegyünk bizonyosságot valakinek a hitünkről, mint akik tudják, hogy súlyos betegségből gyógyultak meg, és nem titkolhatják el mások előtt a gyógyulás titkát. A missziós lelkelet ilyen értelemben tehát azt jelenti, hogy belső, ellenállhatatlan késztetést érzünk arra, hogy embertársainkkal megosszuk a Jézussal való találkozásunknak és üdvözítő hatalma megismerésének csodálatos tapasztalatát.

A missziós lelkelet az, amikor felismerünk és kihasználunk minden alkalmat, amit Isten naponta felkínál a missziómunkára. Sőt, keressük és mi magunk teremtyük meg a missziómunka alkalmait! ■

Forray Lázár, nyugdíjas lelkipásztor

A TÍZPARANC SOLAT (2MÓZ 20:2-17)

A játék neve: Ki mondta ezt?

Cél: A Tízparancsolat könnyebb elsajátítása azáltal, hogy a gyermekek a törvényt különböző bibliai személyiségekhez társítják.

Szükséges kellékek:

- Kiseb kártonok, amelyekre fel vannak írva a parancsolatok.
- Ismert bibliai személyiségek neveit tartalmazó kártonok (például: Mózes, Áron, Dávid, Jézus, Kain, Zákus, József, Akháb).

A játék:

1. Előkészítés:

- Másold a parancsolatokat külön kártonlapokra, amelyeket ragassz ki egy táblára vagy helyezz ki az asztalra!
- Írd a bibliai személyiségek neveit külön-külön kártonlapokra, majd keverd össze a lapokat.

2. Játékszabályok:

- A gyermekek sorra húzzanak egy-egy bibliai személyiség nevét tartalmazó kártonlapot.
- Meg kell nevezniük azt a parancsolatot, amely szerintük az általuk húzott bibliai személyiség életében megnyilvánult, vagy ami az illető személyiségéhez köthető.
- Minden helyes válasz egy pontot ér. Helytelen válasz esetén a többi gyermek utalásokkal vagy magyarázatokkal segíthet a játékosnak.

3. A játék befejező szakasza:

- A játék végén beszélgetsetek el a gyermekekkel a parancsolatok által szerzett leckékről, tanulságokról, valamint arról, hogy ezeket hogyan alkalmazhatják a mindennapi életben.

További lehetőségek:

- **Memóriajáték:** Parancsolatokat és bibliai személyiségek neveit tartalmazó kártonlapok, amelyek felhasználásával klasszikus memóriajátékot játszhatnak.

Ez a játék nemcsak abban fog nekik segíteni, hogy jobban megértsék a Tízparancsolatot, hanem abban is, hogy fejlesszék a szociális képességeket és a csapatomunkára való hajlamot. Jó szórakozást!

Íme, a tíz parancsolat és a parancsolathoz társítható bibliai személyiség leírása:

1. „Ne legyenek néked idegen isteneid én előttem!”

Bibliai személy: **Mózes** (Mózes közvetlenül Istentől kapta a parancsolatokat.)

2. „Ne csinálj magadnak faragott képet!”

Bibliai személy: **Áron** (Áron aranyborjút készíttetett, és ezzel áthágta ezt a parancsolatot.)

3. „Az Úrnak a te Istenednek nevét hiába fel ne vedd!”

Bibliai személy: **Dávid** (Dávid betartotta ezt a parancsolatot.)

4. „Megemlékezzél a szombatnapról, hogy megszenteljed azt!”

Bibliai személy: **Jézus** (Jézus hangsúlyozta a szombat fontosságát.)

5. „Tiszteld atyádat és anyádat!”

Bibliai személy: **Jézus** (Tanításai során Jézus kiemelten kezelte ezt az elvet.)

6. „Ne ölj!”

Bibliai személy: Kain (Kain áthágta ezt a parancsolatot, amikor megölte Ábelt.)

7. „Ne paráználkodj!”

Bibliai személy: **Dávid** (Dávid bűnt követett el Bethsabéval, de később megtért.)

8. „Ne lopj!”

Bibliai személy: **Zákus** (Zákus vámszedő volt, aki végül elhatározta, hogy megváltozik.)

9. „Ne tégy a te felebarátod ellen hamis tanúbizonyságot!”

Bibliai személy: **József** (József még a hazugságok közepette is a becsületesség példaképe maradt.)

10. „Ne kívánd...!”

Bibliai személy: **Akháb** (Akháb megkívánta Nábot szőlőjét, ami konfliktusokhoz vezetett.)

A fent említett személyekkel történő társítások segítségével interaktív módon megtanulhatják a Tízparancsolatot, és könnyebben megérthetik a bibliai szövegösszefüggéseket. Más személyi vonatkozásokat is kereshettek!

**OLVASOK ÉS
FELFEDEZEK
ALINA
CHIRILEANU**

Alina Chirileanu,
az Unió Gyermekosztálya
igazgatójának asszisztense

Fektesd a jövedelemadód 3,5%-át
a hátrányos helyzetű gyermekek
oktatásába! Adj egy esélyt az ADRA
„Iskolába akarok menni!” nevű
projektjében részt vevő gyermekeknek!

További adományozási lehetőségek az „Iskolába akarok menni!”
program számára:

- banki átutalással: R016RNCB0074029215400057
- 2 euró felírási SMS küldésével a 8845-ös számra
a következő szöveggel: „ADRA”
- közvetlen utalással a <https://adra.ro/doneaza> weboldalról

További információk:

<https://adra.ro/3-5-din-impozit-pentru-adra>

